

פרשת

צו - פרה

תשפ"ד

שריבי אזרח

354

מצורה לגליון גלריה

מראות הפורים

תוכן

מאמרים

3 מאמר לתורה ס"ג

שיעורים

4 שיעור שנגמסר לפני קריאת המגלה ליל פורים

שיעור שנגמסר ביום ראשון פרשת הצנה ט' אדר"א לפעילי מטה 'שובו בנים - אגדת ישראל'

13

33

בכניסת הרב

34

לפני ברוך שאמר

34

לפני קריאת התורה

35

אחרי שחרית

36 והתקדשתם: ילד שיבוא בקדושה - לא יעזוב את הרב לשניה

37 הפרשה: פרשת פרה - מי שנוגע בו הצדיק אפי' טיפה - מיד נטהר

בשער: כ"ק האדמו"ר מספינקא אצל מורינו הרב ביום הפורים הקדוש

נכתב ונערך

על ידי

בולג

שעל ידי

יפוצו מעינותך חוצה

בשורה משמחת

בי"ה ניתן לקבל את הגליון "שבבי אור" עם השיעורים היומיים תפילות ותמונות ממורינו הרב אליעזר ברלנד

מדי שבוע בערים:

10. דימונה	1. ירושלים
11. אשקלון	2. בת ים
12. טבריה	3. נתיבות
13. אור יהודה	4. רעננה
14. חריש	5. באר שבע
15. בני ברק	6. פתח תקוה
16. אופקים	7. אשדוד
17. חדרה	8. ביתר
18. חולון חדש	9. בית שמש

לפרטים נוספים או לקבלת הגליונות בערים נוספות:

058-3289-318

050-4120-653

לעילוי נשמת הבחור המהור

מתתיהו בן נפתלי

ת.נ.צ.ב.ה.

התמונות באדיבות:
התחדשות

***9148**
הקו של ברסלב

הקו המאחד ביותר
להתחדשות והתרחבות שלא היו מעולם

דעם רעבינס' לייק The Rebbe's line
אירופה: 4433.03900.474 || אירופה: 18.456.400007

ארץ ישראל: 02.800.8.800 || אוקראינה: 38)9.4710.5602

מֵאֲמָרִים

מֵאֲמָר לְתוֹרַה ס"ג

רבינו מפרש בתורה ס"ג שהעקר זה שמירת הברית, "בשמים יכסה רגליו" זה שמירת הברית, "ובשמים יכסה פניו, ובשמים יעופף", כנגד ששת ימי השבוע שבזמנים אולם רק על ידי שמירת הברית, בזמנים שמים וארץ חדשים לעיני כל עם ישראל.

כי ברית שהיא שמירת הברית היא המקימת שמים וארץ, וזה סוד "בראשית" – 'ברית אש', כי ששת הימים כלולים מששה מופחים שהם "בשמים יכסה רגליו, ובשמים יכסה פניו, ובשמים יעופף", שהוא בחינת ברית בחינת "צדיק יסוד עולם", כלולה מששת הבחינות, ששת המופחים, שרק על ידי שמירת הברית יש קיום לשמים וארץ.

והעקר "בשמים יכסה רגליו, ובשמים יכסה פניו", ורק על ידי שמירת הברית תבוא הנאלה השלמה במהרה בימינו, אמן נצח סלה ועד.

אליעזר ברלנד.

מורינו הרב ביום חמישי השבוע

בברית:

עכשיו ביטלנו את גזירת הגיוס!!

שיעורים

שעור שנמסר לפני קריאת המגלה ליל פורים

כי המן זה הנחש בעצמו, המן זה היה הנחש בעצמו, לכל אחד יש לו נחש, כל אחד צריך להתמודד עם הנחש עד 120 שנה, ואם יחיה 500 — אז 500 שנה. אנוש התחיל לעבד עבודה זרה בגיל 695! זה נקרא 'צעיר', זה נקרא 'ילד קטן', פעם חיו אז 969, אז [695] זה שני שלישי החיים, כמו אדם בגיל 70 אז שני שלישי אז הוא בגיל 50, 695 זה גיל מאד צעיר, הוא זכה, הוא זכה. הוא אמר: הסבא נפטר, אי אפשר לא יודע מי זה הסבא הזה, מי ברא אותו — "אני בראתי את הסבא, אני עשיתי את הכל, אני בראתי את הכל, אני בראתי את העולם, אני בראתי את השמש, אני בראתי את הירח, אני בראתי את הכוכבים". כלם האמינו לו. הוא היה איניקל, איניקל אמת, איניקל של האדמו"ר הראשי, אדם הראשון היה הרביה

[ה] אמר לאדם הראשון: מה אתה בוחר לך? תבחר משהו, שרפה סקילה הרג חנק, הבאת מיתה לעולם. כל האסונות, כל השואה, כל הרבנות, הכל אשם אדם הראשון, הוא אשם עד סוף הדורות, הוא אשם כבר שש אלף שנה, בשני הרבנות, שואה — שש מליון יהודים, הכל הביא אדם הראשון. ה' שאל אותו: מה אתה בוחר לך? [ענה אדם הראשון:] מה אני בוחר, תליה על העץ. הוא אומר: מתי אני אתלה אותו? מתי אתה חושב שזה מתאים לתלות אותו? תבחר את התאריך... אמר אדם הראשון: - כל זה אומר ה' דעת זקנים" לבעלי התוספות - כן, אני רואה את המן, בחור טוב, בחור נחמד דוקא, הוא יהיה פפרתי, הוא יהיה תמורת, הוא יהיה חליפתי, נתלה אותו על העץ במקומי.

הָרֵאשׁוֹן בְּעוֹלָם, הָאֲדָמוֹר
הָרֵאשׁוֹן בְּעוֹלָם, וְהָאֵיִינִיקֵל שְׁלוֹ
אוֹמֵר, הוּא הָיָה אֵיִינִיקֵל קְדוֹשׁ,
695 [שָׁנִים] הוּא הָיָה קְדוֹשׁ. יוֹם
אֶחָד הוּא מוֹדִיעַ "אֲנִי בְּרֵאתִי אֶת
הָעוֹלָם, אֲנִי בְּרֵאתִי אֶת כְּדוּר
הָאָרֶץ, אֲנִי בְּרֵאתִי אֶת הַשָּׁמַיִם,
אֲנִי בְּרֵאתִי אֶת הַיָּרֵחַ, אֲנִי בְּרֵאתִי
אֶת הַכּוֹכָבִים". אוֹמֵר הַעֲשָׂרָה
מְאֻמְרוֹת הָרִמָּ"ע מִפָּאנּוּ: הוּא
הַחֲזִיק בַּדְּעָה הַזֹּאת שְׁמוֹנֶה שָׁנִים.
הוּא יָדַע שֶׁהוּא מְשַׁקֵּר, הוּא יָדַע
שֶׁהוּא שֹׁקֵר, הוּא יָדַע שֶׁהוּא
רְמָאִי, אָבֵל הַנְּחַשׁ שָׁבוּ בְּעַר בּוֹ,

הָיָה בּוֹ נְחַשׁ בְּתוֹכוֹ.
וְהַנְּחַשׁ זֶה הָמֵן, אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ
הַמֶּלֶךְ, וּמְרַדְּכִי אָמַר: רְבוֹנוֹ שֶׁל
עוֹלָם, הוּא עוֹד יוֹתֵר גְּבוּהָ
מִהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, יוֹתֵר גְּבוּהָ
מֵאַחַשְׁוֵרוֹשׁ, הוּא זָכָה לִהְיוֹת
יוֹתֵר גְּבוּהָ מִכָּלֵם¹, הוּא זָכָה —
אֲשֶׁר נִשְׂאוֹ הַמֶּלֶךְ מֵעַל הַשָּׁרִים,
שֶׁאַחַשְׁוֵרוֹשׁ אָמַר אֲנִי מִפְּחַד
לְגַעַת בָּהֶם [- בְּעַם יִשְׂרָאֵל].

מֵה קָרָה לְסִיסְרָא מְסַכֵּן, סִיסְרָא
הָיָה אִישׁ 'צְדִיק', "מִן שְׁמַיִם
נִלְחָמוּ הַכּוֹכָבִים מִמְּסֻלוֹתֵם

מוראי מקומות והערות

¹ [יש בלקוטי הלכות שהמן היה גדול ממרדכי]

אֲוֹלֵי מְאֵתִים, אָמַר: אִם הָיוּ צָמִים
שְׁלֹשָׁה יָמִים הָיוּ מִבְּטָלִים אֶת
הַגְּזֵרָה [של השואה], אָפְלוּ אִם יוֹם
אֶחָד הָיוּ צָמִים. אַחֲרֵי זֶה הָיוּ
צָרִיכִים לְצוּם שָׁשׁ שָׁנִים, לֹא הָיָה
אֲכָל, קָבְלוּ פְּרוּסַת לֶחֶם לְיוֹם. אִם
הָיוּ צָמִים שְׁלֹשָׁה יָמִים, כְּמוֹ
שֶׁעָשְׂתָה אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה, שְׂאֲמָרָה
לְצוּם שְׁלֹשָׁה יָמִים, הִיָּתְהָ
מִתְבַּטְּלֵת הַגְּזֵרָה, שְׁבַע שָׁנִים הוּא
דְּבַר עַל זֶה שֶׁ"לְהַשְׁמִיד אֶת כָּל
הַיְּהוּדִים מִנְּעַר וְעַד זָקֵן טַף
וְנָשִׁים בְּיוֹם אֶחָד."

כִּי הַגְּזֵרָה [של המון] הִיא נִדְחָתָה,
הִיא לֹא הִתְבַּטְּלָה, הַגְּזֵרָה שֶׁל
הָמֵן לֹא הִתְבַּטְּלָה, לְכֵן "וּתְכַתֵּב
אֶסְתֵּר" (אֶסְתֵּר ט, כט) — זֶה תִּי"ו
גְּדוּלָּה, "פֶּרַמְשֵׁאָה" (שָׁם ט) —
שִׁי"ן קִטְנָה, ת"ש, זֶה נִדְחָה לְה'
אֲלָפִים ת"ש, זֶה נִדְחָה בְּאֲלָפִים
וְחִמְשׁ מֵאוֹת שָׁנָה, מִשְׁנַת ת"ח
שְׁנִבְנָה הַבַּיִת שְׁנַתִּים לַפְּנֵי זֶה אִז
הָיָה הַסְּפּוּר שֶׁל הַמַּגְלָה, הַגְּמָרָא
אוֹמֵרֶת בְּמַגְלָה יֵא עֲמוּד ב':
שֶׁשְׁנַתִּים קָדָם לַפְּנֵי בְּנֵי בֵּית
הַמֶּקְדָּשׁ הָיָה הַסְּפּוּר שֶׁל הַמַּגְלָה.
הָמֵן יָדַע שֶׁעֲכָשׁוּ הוֹלְכִים לְבָנוֹת
בֵּית מֶקְדָּשׁ, וְאִזּוּ יִהְיֶה 'סוּף
הָעוֹלָם', הַיְּהוּדִים יִשְׁלְטוּ עַל

נִלְחָמוּ [עם סִיָּרָא] (שְׁפָטִים ה, כ),
"מִן שָׁמַיִם נִלְחָמוּ הַכּוֹכָבִים
מִמְּסוּלוֹתֵם" זֶה הָמֵן, הוּא הָיָה
הָמֵן, הוּא הָיָה מְעַבֵּר בּוֹ הָמֵן,
וְאַחֲרֵי זֶה "הַכּוֹכָבִים מִמְּסוּלוֹתֵם
נִלְחָמוּ" — עוֹד פַּעַם הָמֵן,
פַּעַמִּים הָמֵן, הוּא הָיָה הָמֵן כְּפוּל,
עֲשָׂרִים שָׁנָה הוּא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרִים
שָׁנָה הוּא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרִים שָׁנָה הוּא שְׁלֹשׁ עֶשְׂרִים
הָמֵן זֶה הָיָה שְׁלֹשָׁה יָמִים, כָּל
הַמַּגְלָה זֶה שְׁלֹשָׁה יָמִים, בְּשַׁנַּת
שְׁתַּיִם עֲשָׂרָה לְמַלְכוּ בִּי"ג...

שׁוּבוּ בָּנִים נוֹהֲגִים לַעֲשׂוֹת פּוּרִים
בְּאֶדְר ב', זֶה הַמְּנַהֵג שֶׁל שׁוּבוּ
בָּנִים, אֲבָל בְּאֵמֶת זֶה (- נִיצְחוֹן
וּתְלִיית הַמּוֹן) הָיָה בְּנִיסָן, זֶה הָיָה
בְּלֵיל הַסְּדֵר, "וְצוּמוֹ עָלַי שְׁלֹשֶׁת
יָמִים" (אֶסְתֵּר ד, טז), "וְיַעֲבֹר
מִרְדְּכָי" (שָׁם יז), מַה זֶה "וְיַעֲבֹר"?
— עָבַר עַל הַהֲלָכָה, אֲסוּר לְצוּם
בְּפֶסַח, (שׁוּבוּ בָּנִים מְסַגְּלִים לְכָל, הוּא יָדַע
שֶׁבְּשׁוּבוּ בָּנִים יִסְפְּימוּ לְכָל...), "וְיַעֲבֹר
מִרְדְּכָי". אֶסְתֵּר אָמְרָה: "עֲכָשׁוּ
לֹא אוֹכְלִים, לֹא אוֹכְלִים בְּפֶסַח,
לֹא עוֹשִׂים לֹא אֲרַבַּע כּוֹסוֹת, לֹא
מִצּוֹת".

רַבִּי אַבְרָהָם אֱלִימֶלֶךְ מְקַרְלִין
אָמַר, רַבִּי אַבְרָהָם אֱלִימֶלֶךְ
קַרְלִינְעֵר, הָיָה לוֹ הַמּוֹן יְשִׁיבוֹת,

אמות, וההפרש אמה, זה ארבע אמות, כפול 11 זה 44, שלש למטה ושלש למעלה זה חמשים, אז לכן היו צריכים לעשות הפרדה של אמה, כי "אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד" — אסור לשחט אבא ובן ביום אחד, אין דבר כזה, צריכים לשמר על ההלכה הזאת.

אבל זה היה בי"ג, כי כששחטו את הזמן זה נקרא לפי המשנה ברורה בט"ז [ניסן], זה עוד שלשים יום מהיום, ט"ז, ואז נעשה סעודת הלולא גדולה.

לכן כלם נסעו לבני ברק² — לכבוד ההלולא, כי בט"ז כבר עושים את ההלולא, כי כשיש הלולא במוצאי שבת אז נוסעים למרון כבר ביום ששי, אז הם כבר בערב פסח הם כבר היו צריכים להיות בבני ברק לכבוד ההלולא, כי את ההלולא עושים בבני ברק — "מבני בניו של הזמן למדו תורה בבני ברק" [ה רבי עיקבא], אז כל הבנים של הזמן עשו

העולם, לא יהיה מלכות פָּרס, לא יהיה שום מלכות בעולם.

ולכן הוא עשה עץ גבה חמשים אמה — לבטל את החמשים יום של ספירת העמר, כי מתי תלו את הזמן? ביום הראשון של הספירה, לפי המשנה ברורה אז ביום הראשון של הספירה — "וישבת הזמן ממחרת העמר" (על פי יהושע ה, יב), זה כבר רמוז בפסוק שהזמן תלו אותו מיד אחרי ספירת העמר, גמרו לספר את העמר יצאו לכפר העיר עשו עץ גבה חמשים אמה.

ולמה דוקא חמשים? כי אסור לתלות אב ובן ביחד, זה נגד התורה "אתו ואת בנו לא תשחטו ביום אחד" (ויקרא כב, כח), כל שכן עשרה ילדים עם האבא אז ודאי שזה אסור, אסור דאורייתא, "לא תשחטו ביום אחד", אז לכן הזמן לכן הוא עשה עץ גבה חמשים אמה, שיהיה הפרש אמה בין ילד לילד, כל אדם הוא שלש אמות, הזמן שלש אמות והבנים שלש

מוראי מקומות והערות

ברק, והיו מספרים ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם: רבותינו, הגיע זמן קריאת שמע של שחרית:

² הגדה של פסח מעשה ברבי אליעזר ורבי יהושע ורבי אלעזר בן עזריה ורבי עקיבא ורבי טרפון שהיו מסבין בבני

אז צְרִיכִים לְלַכֵּת אַחֲרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, אוּ לְפַקְיַעִין, אֶפְשָׁר גַּם לְסַע לְפַקְיַעִין, זֶה יוֹתֵר קְרוֹב, פַּקְיַעִין זֶה כָּאֵן, זֶה מִיַּד אַחֲרֵי יְרוּשָׁלַיִם זֶה פַּקְיַעִין, אֶפְשָׁר לְסַע לְפַקְיַעִין לְמַעְרָה שֶׁל רֶשֶׁב"י, לְעִשׂוֹת שְׂמָה אֶת הַפּוּרִים אֶת הַלַּיַּל הַסֵּדֵר. אוּ שְׁנוּסְעִים אַחֲרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לְפַקְיַעִין אוּ שְׁנוּסְעִים אַחֲרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְלוֹד, אֲבָל מֵה פְתָאם בְּנֵי בָרְק? אֲלֵא בְנֵי בָרְק גִּימְטְרִיאַ הַשֵּׁטֶן, לְהַכְנִיעַ אֶת הַשֵּׁטֶן, נִחַשׁ וְעוֹד אֶחָד זֶה שֵׁטֶן, הַשֵּׁטֶן זֶה הַנִּחַשׁ בַּעֲצָמוֹ.

לְכָל אֶחָד יֵשׁ נִחַשׁ, וְלִכְּנֵן פּוּרִים זֶה בָּא לְהוֹצִיא אֶת הַנִּחַשׁ, כָּל הָעֲנָנִין שֶׁל הַפּוּרִים שְׂמַתְאֲסָפִים — "זִמְנָן קְהֵלָה לְכָל", "וַיִּקְהַל", "לֶךְ כְּנוֹס אֶת כָּל הַיְהוּדִים" (אֲסִתָּר ד, טו), מְרַדְכֵי הַקְהֵל אֶת כָּל הַיְהוּדִים, כִּי אֵי אֶפְשָׁר לְהַכְנִיעַ אֶת הַנִּחַשׁ רַק עַל יְדֵי כָּל הַיְהוּדִים, לִכְּנֵן מְשִׁיחַ יָבֵא רַק

תְּמִיד אֶת הַהֲלוּלָא בְּמוֹצָאֵי פֶסַח, אֶת הַהֲלוּלָא לְכָבוֹד אֲבָא שְׁלֵהֶם. וְרַבִּי עֲקִיבָא לְמַד תּוֹרָה בְּבִנְי בָרְק...

כִּי בְּאֵמַת יֵשׁ קְשִׁיָּא נוֹרָאָה: מֵה פְתָאם נוֹסְעִים לְבִנְי בָרְק? ! מֵה לָּנוּ וְלְבִנְי בָרְק? ! כְּתוּב³ "אַחֲרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לְפַקְיַעִין, אַחֲרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְלוֹד" — אִם רוֹצִים לְסַע לְאוּמָן נוֹסְעִים לְלוֹד, לֹא לְבִנְי בָרְק, אוּ "אַחֲרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְלוֹד" — לְמָה לְלוֹד? כִּי דֶרֶךְ לוֹד אֶפְשָׁר לְהַגִּיעַ לְאוּמָן! וְכָל הַמְטְרָה זֶה לְהַגִּיעַ לְאוּמָן! זֶה כָּל הַפּוּרִים — לְהַגִּיעַ לְאוּמָן! שְׁנוּכַל לְעִשׂוֹת פּוּרִים שְׂנָה הַבָּאָה בְּאוּמָן, אוּ לִכְּנֵן רַבִּי אֱלִיעֶזֶר גָּר בְּלוֹד, כִּי הוּא רַק רָצָה אוּמָן, הוּא הֵבִיא אֶת הַמְטוּסִים לְאוּמָן, לִכְּנֵן הוּא הָיָה גָר בְּלוֹד.

אז הֵיוּ צְרִיכִים לְסַע לְלוֹד, כִּי מִי הָיָה הָרַב וּמִי הָיָה הַתְּלָמִיד? הָרַב זֶה הָיָה רַבִּי אֱלִיעֶזֶר וְרַבִּי יְהוֹשֻׁעַ, הֵם הֵיוּ רְבוּתֵיו שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא,

מֵרֵאִי מְקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

בָּרְק, אַחֲרֵי רַבִּי מְתִיא לְרוּמִי, אַחֲרֵי רַבִּי תַנְיָא בְּנֵי תַנְיָא לְסִיכְנֵי, אַחֲרֵי רַבִּי יוֹסִי לְצַפּוֹרִי, אַחֲרֵי רַבִּי יְהוּדָה בְּנֵי בְּתִירָה לְנַצִּיבִין, אַחֲרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לְגוּלָה, אַחֲרֵי רַבִּי לְבִית שְׁעָרִים, אַחֲרֵי חֲכָמִים לְלִשְׁכַת הַגְּיוֹת:

³ סְנֵהֲדִין לֵב, ע"ב תַנּוּ רַבְּנָן אֲדָם אֲדָם תַרְדֵּף הַלֵּךְ אַחֲרֵי חֲכָמִים לְשִׁיבָה, אַחֲרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר לְלוֹד, אַחֲרֵי רַבִּי יוֹחָנָן בְּנֵי זַבְדַּי לְבְרוּר חֵיל, אַחֲרֵי רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ לְפַקְיַעִין, אַחֲרֵי רַבִּי גְמִלְיָאֵל לְבִנְיָא, אַחֲרֵי רַבִּי עֲקִיבָא לְבִנְי

”השכיבנו”: ”והסר שטן
מלפנינו ומאחרינו” — זה כל
העבודה של הַבֵּן אָדָם, לְצֵאת
מֵהֵיצֵר הָרַע, לְצֵאת מֵהֵנְחָשׁ.

ולכן אֲנַחְנוּ קוֹרְאִים כָּל מוֹצְאֵי
שֶׁבֶת [בְּ”פֶלֶא יוֹעֵץ” עֲרֵה ”זוּג”] שְׂאֵם
אָדָם רוֹצֵה יֶלֶד טוֹב — שְׂיֵצֵא
מֵהֵנְחָשׁ, אִם הוּא הוֹלֵךְ אַחֲרֵי
הֵנְחָשׁ — אִזּוּ הַיֶּלֶד יִתְחַבֵּר עִם
יְלָדִים לֹא טוֹבִים, הוּא לֹא מִבֵּין
מִדּוּעַ הַיֶּלֶד מִתְחַבֵּר עִם חֲבֵרִים
לֹא טוֹבִים... פּוֹרִים זֶה הַזְּמַן
לְהוֹצִיא אֶת הַיְלָדִים מֵהַחֲבֵרִים
הַלֵּא טוֹבִים, זֶה הַזְּמַן, בְּפוֹרִים,
שְׂאֵז הַיֶּלֶד יְכוּל לְרַקֵּד 24 שָׁעוֹת.

כָּל הַעֲנִיָּן שֶׁל פּוֹרִים זֶה רַק
הַרְקוּדִים. אוֹמֵר רַבֵּי יִשְׂרָאֵל

כְּשֶׁכָּל הַיְהוּדִים יִהְיוּ בְּאַחְדוֹת, אִזּוּ
יִכּוּל לְבֹא מְשִׁיחַ, כִּי מְשִׁיחַ זֶה גַם
כֵּן גִּימְטְרִיא נְחָשׁ, אִזּוּ מְשִׁיחַ 358
נְחָשׁ 358, אִזּוּ רַק מְשִׁיחַ יְכוּל
לְהַכְנִיעַ אֶת הֵנְחָשׁ.

ולכן פורים זה היום היחיד
בשנה שאפשר להכניע את
הנחש, זה היום היחיד שאדם
יכול לצאת מהיצר הרע שלו
מהנחש שלו, כי היצר הרע מלווה
את האדם כל ה-120 שנה, כל ה-
120 שנה מלווה הנחש את הַבֵּן
אָדָם.

ולכן אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים ”והסר שטן
מלפנינו ומאחרינו” — כִּי הֵנְחָשׁ
גִּימְטְרִיא הַשְּׁטָן וְעוֹד אַחַד זֶה
שְׁטָן 359, אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים כָּל

ובפורים לוקחים את הכח לכל השנה, בפורים לוקחים את הכח לכל השנה לעמד בנסיונות, לעמד בנסיונות הנוראים, של הסמארטפון והאיפונים ושארמי, כל זה צריכים לנפץ.

כי כל תמונה לא טובה — אדם לא יצא מהגיהנם גם לא בתחית המתים, אדם צריך לדעת שהוא לא יצא מהגיהנם, ואפלו אם הוא לא הוריד את הפאות — אבל מהגיהנם הוא כבר לא יצא, ׀ 90% מורידים גם את הפאות, אחרי שראו תמונת תועבה אין שום טעם ללכת עם הפאות.

לכן יש כל פעם מלחמות חדשות, עכשיו אנחנו בתוך מלחמה ממש, בתוך המלחמה הכי נוראה שהיתה, כבר נהרגו 1,500 בשמחת תורה, והאמריקאים לא מרשים בשום אפן להמשיך את המלחמה, אין דבר כזה — הם אומרים: יש שם מליון מאתים, נכון הָרגו לָכֶם 1,500 אתם לא תהרגו עכשיו

מוולעדניק: שהפורים זה רק הזמן של הרקודים, לא השתיה, הוא אומר זה אסור, זה אסור דאורייתא⁴, אי אפשר להתיר אסור דאורייתא, שתיה זה אסור דאורייתא.

אז אם אדם שותה ממש טפה, טפה כפשוטו, כמו שהרבה הראה לרבי נפתלי ורבי נתן, הראה להם בשמחת תורה, הביא להם גביע קטן, כוסית קטנטנת, וטפה שפך למטה, בשמחת תורה, הוא שפך כמה טפות והוא אומר ׀ זה מה שמתר לשתות, הטפות האלו ששפכתי לתוך הכוסית הקטנה הזאת — זה מה שמתר לשתות בפורים, זה מה שמתר לשתות בשמחת תורה׀. יוצא שאי אפשר לשתות שום דבר חוץ ממיץ ענבים, ולכן אדם צריך לישון בפורים שעה, עד דלא ידע בין ארור המן למרדכי.

כי ארור המן — כי לכל אחד יש המן קטן, כל אדם יש לו המן קטן שרוצה להכשיל אותו,

מראי מקומות והערות

עבירות זולתן אך שישתה יותר מלימודו מעט כדי שירבה לשמוח ולשמח האביונים וינחם אותם וידבר על לבם וזו היא השמחה השלמה.

⁴ ספר כל בו סימן מה וחיוב אדם לבסומי בפוריא לא שישתכר שהשכרות אסור גמור ואין לך עבירה גדולה מזו שהוא גורם לגלוי עריות ושפיכות דמים ולכמה

מְלִיּוֹן מְאֻתָּיִם. אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים
בְּמִלְחָמָה כְּזוֹ קָשָׁה שְׁעוֹד לֹא הָיָה
מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם, אִזּוֹ הַפּוּרִים הַזֶּה
זֶה הַפּוּרִים הָאֲמִתִּי שׁ"וּנְהַפּוּךְ
הוּא" — שְׁעַכְשֵׁיו אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים
בְּגִזְרָה הַכִּי קָשָׁה, כְּאֵן בִּירוּשָׁלַיִם
לֹא מִרְגִּישִׁים אֶת הַטִּילִים, שְׁבוּעַ
שְׁעֵבֶר זָרְקוּ 150 טִילִים עַל מְרוֹן,
רוֹצִים לְבַטֵּל אֶת [ל"ג בְּעוֹמֵר] מְרוֹן,
150 טִילִים עַל יַפְתָּח, עַל שְׁלוֹמִי,
עַל שׁוֹמְרָה, מִי שֶׁהָיָה בְּשׁוֹמְרָה
יֹדֵעַ אִיפֹה זֶה.

אֲנַחְנוּ הֵיינוּ בְּשׁוֹמְרָה, נִסְעָנוּ שָׁם
כְּדֵי לְהַחְזִיר אֶת כָּלָם בְּתִשְׁבָּעָה,
כִּי לְקַחוּ אֶת כָּל הַיְלָדִים
בְּשִׁבְתוֹת, לְקַחוּ אוֹתָם
בְּאוֹטוֹבוֹסִים לְטִיּוֹלִים,
לְמִרְגְּלִיּוֹת, לְמִנְרָה, אִזּוֹ הֵיינוּ
צָרִיכִים לִסְעַ עַד שׁוֹמְרָה לְעֶצֶר
אֶת זֶה, זֶה עוֹד סְפוּר.

אִזּוֹ עַכְשֵׁיו יָרוּ 150 טִילִים עַל
שׁוֹמְרָה, כָּלָם יָרְאוּ אַחֲרֵי פּוּרִים
לִסְעַ לְשׁוֹמְרָה, וְעַל יַפְתָּח, וְעַל
חֲנִינְתָה, וְעַל קְרִית שְׁמוֹנָה, וְעַל
הַחֹלָה, אֲנַחְנוּ לֹא יוֹדְעִים שׁוֹם
דְּבָר, אֲנַחְנוּ בִּירוּשָׁלַיִם, יְרוּשָׁלַיִם
הִיא מְגֻנָּת.

כְּתוּב "וַיִּסְדְּתִיךָ בְּסַפִּירִים"

(יִשְׁעֵיהוּ נָד, יא), קְרָאנוּ בְּהַפְּטָרָה
"וַיִּסְדְּתִיךָ בְּסַפִּירִים" — "הִנֵּה
אֲנִכִּי מִרְבִּיץ בְּפוּךְ אֲבָנֶיךָ
וַיִּסְדְּתִיךָ בְּסַפִּירִים", אוֹמֵר הַזֶּהר
בְּר"מ שְׁסַפִּיר זֶה אֲבָן שְׂאִי אֲפָשֶׁר
לְפַצֵּחַ אוֹתָהּ, שְׁשָׁמוּ סַפִּיר עַל
הַסְּדָן — נִבְקַע הַפְּטִישׁ, נִבְקַע
הַסְּדָן. חוֹמוֹת יְרוּשָׁלַיִם יְהִיוּ
מֵאֲבֵן סַפִּיר, שְׁשׁוֹם אָטוֹם בְּעוֹלָם
לֹא יִכּוֹל לְפַצֵּחַ אוֹתָם, אִזּוֹ זֶה יְהִיָּה
לְעֵתִיד לְבֹא. מִסְבִּיר הַזֶּהר בְּדָף
ר"מ, שְׁלְעֵתִיד לְבֹא כָּל הַחוֹמוֹת
יְהִיוּ מִסַּפִּירִים, כָּל אֲבָנֵי יְרוּשָׁלַיִם
יְהִיוּ מִסַּפִּירִים, שׁוֹם אָטוֹם לֹא
יִכּוֹל לְבְקַע אֶת הָאֲבָנִים הַסַּפִּירִים
שֶׁל יְרוּשָׁלַיִם.

וְזֶה מֵה שְׁזוֹכִים בְּפוּרִים, כִּי "הִנֵּה
אֲנִכִּי מִרְבִּיץ בְּפוּךְ אֲבָנֶיךָ
וַיִּסְדְּתִיךָ בְּסַפִּירִים", שְׁעַכְשֵׁיו
אֲנַחְנוּ עוֹמְדִים לִפְנֵי הַרְגַע שֶׁל
סַפִּירִים לְקַרֵּא אֶת הַמְּגִלָּה, שׁ"עַל
רְצַפַּת בַּהֵט וְשֵׁשׁ וְדָר וְסַחֲרַת"
(אֶסְתֵּר א, ו), שְׁהַכֵּל הָיָה מִסַּפִּירִים,
כָּל הַמְּגִלָּה זֶה לְבָנוֹת אֶת
יְרוּשָׁלַיִם בְּסַפִּירִים, וְלִכְּן קוֹרְאִים
אֶת הַמְּגִלָּה — כִּי רוֹצִים שְׁפַל
הַבָּתִּים יְהִיוּ מִסַּפִּירִים, כְּמוֹ
שְׁכְּתוּב בְּהַפְּטָרָה שֶׁל נַח
בְּהַפְּטָרָה שֶׁל רָאָה שְׁאֲנַחְנוּ רוֹצִים

כתוב "לא האמינו", ככה כתוב, כי "לא האמינו מלכי ארץ כל ישבי תבל", לא היה להם אמונה, כתוב "לא האמינו", הם לא האמינו, אני לא יודע איך [-] שובו בנים, אני לא מבין את זה, אבל זה מה שכתוב [באיכה] פרק ד' פסוק י"ב, "לא האמינו", לא רצו להאמין, אז "לא האמינו מלכי ארץ כל ישבי תבל כי יבא צר ואויב בשערי ירושלים", אז אי אפשר היה להכנס לירושלים.

(סיסרא) [סנחריב] רצה לבא לירושלים, הוא רצה להיות ירושלמי, סדרו לו ויזה, ויצא מלאך ה', הוא הגיע עם שני מלאך שש מאות מליון חסידים, הוא היה רב־ה גדול, אדמו"ר הכי גדול בעולם, היה לו שני מלאך שש מאות מליון חסידים, מאתים ששים אלף רבוא, כמה זה אלף רבוא? עשר מליון, עשר מליון כפול מאתים ששים — שני מלאך שש מאות מליון, הכל הלך לו, אני לא יודע למה, אני לא יודע מה קרה, הכל התנדף לו פתאם, "וגם נשף בהם ויבשו" (ישעיהו מ, כד), וכלם נפחו את נשמותיהם בנשימה אחת.

לבנות את ירושלים מאבנים של ספירים. ולכן אנחנו קוראים במגלה "בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו" (אסתר א, ד) — ש"על רצפת בהט ושש ודר וסחרת", שהכל היה מיהלמים, יהלמים תהיה כלה מיהלמים.

כל מי שמחזיק מעמד בירושלים זה יהיה יהלמים, לעזב את ירושלים זה ספנת נפשות, אסור לעזב את ירושלים, אפלו שאין דירות ואין כלום, ואין בית וכלם גרים על הכביש, מתחת לעצים, אסור לעזב את ירושלים בשום אופן בעולם, אדם עוזב את ירושלים הוא חיב מיתה, אסור לעזב את ירושלים, אין דבר כזה בעולם לעזב את ירושלים, ירושלים זה עולם היצירה, זה בכלל לא בעולם הזה, זה "לא האמינו מלכי ארץ כל ישבי תבל כי יבא צר ואויב בשערי ירושלים" (איכה ד, יב) — הם לא היה להם אמונה, אנשים בלי אמונה, לא האמינו, [-], איפה האמונה שלכם?! אנשים בלי אמונה, נורא ואים, הם לא יכנסו יותר לשובו בנים האנשים האלו,

אָחָד. אִזְּזָה בְּדִיוֹק יוֹצֵא... נִכּוֹן?
'זֶה עֶשֶׂר, וְא' זֶה אָחָד. וְש' זֶה
שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת וְט' זֶה תִּשְׁעֵי וְנ' זֶה
חֲמִשִּׁים. עֲשִׂינוּ חֲשׁוּבֹן. אַתֶּם
לְמַדְתֶּם חֲשׁוּבֹן בְּגֵן יְלָדִים. אִזְּזָה
עוֹשִׂים אֶת הַחֲשׁוּבֹן, נִנְסָה, יֵשׁ כָּל
מִינֵי אֶפְשָׁרוּיּוֹת.

נְגִיד מְלֶאךָ הַמּוֹת, כִּמָּה זֶה
מְלֶאךָ? תִּשְׁעִים וְאָחָד. כִּמָּה זֶה
הַמּוֹת? אַרְבַּע מֵאוֹת חֲמִשִּׁים
וְאָחָד. יַחַד זֶה חֲמֵשׁ מֵאוֹת
אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם, גִּימְטְרִיא
יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל כִּנְגֵד מְלֶאךָ
הַמּוֹת, זֶה בְּדִיוֹק גִּימְטְרִיא מְלֶאךָ
הַמּוֹת. יֵשׁ לָנוּ עֲשָׂרִים שִׁיטוֹת.

כִּי מְלֶאךָ הַמּוֹת זֶה יוֹצֵא יִשְׂרָאֵל,
כִּי זֶה חֲמֵשׁ מֵאוֹת (חֲמִשִּׁים) (אִרְבַּעִים)
וּשְׁתַּיִם. יִשְׂרָאֵל בִּיחַד זֶה כִּנְגֵד
מְלֶאךָ הַמּוֹת, אִם אֲנַחְנוּ כְּלָנוּ
בִּיחַד, אִזְּזָנוּ מְבַטְלִים [אֶת]
מְלֶאךָ הַמּוֹת.

עֲכָשׁוּ נִנְסָה שִׁיטָּה שְׁלִישִׁית, אוּלַי
נְצַלִיחַ אֲנִי לֹא יוֹדַע אֲנִי לֹא יִכּוֹל
לְהַתְחַיֵּב; עֲכָשׁוּ נִנְסָה עוֹד פַּעַם.
יו"ד זֶה עֲשָׂרִים, אֶל"ף זֶה מֵאָה
וְאֶחָת עֶשְׂרֵה, אִזְּזָה כִּמָּה זֶה בִּיחַד?
מֵאָה שְׁלוֹשִׁים וְאָחָד. (זֶה נִכּוֹן?)
עֲשָׂרִים וְעוֹד מֵאָה וְאֶחָת עֶשְׂרֵה, זֶה נִכּוֹן?

כְּמוֹ הַעֲשָׂרָה בָּנִים שֶׁל הַמֶּזֶן, הֵם
זָכוּ שֶׁבְּנִשְׂמָה אֶחָת, וְלִכְּנֵן
צְרִיכִים לְקַרְא אֶת זֶה בְּנִשְׂמָה
אֶחָת, אִזְּזָה גַם הַשְׁתֵּי מְלִיאָרְד
חֲסִידִים וְהִשֵּׁשׁ מֵאוֹת מְלִיוֹן שֶׁל
הַרְבֵּה סִנְחָרִיב, הַכֹּל יוֹצֵא
בְּנִשְׂמָה אֶחָת, וְלִכְּנֵן אֲנַחְנוּ נִקְרָא
אֶת הַכֹּל בְּנִשְׂמָה אֶחָת, עוֹד חֲצִי
שָׁעָה אֲנַחְנוּ נִגִיעַ לְבָנִים שֶׁל הַמֶּזֶן,
נִקְרָא אֶת הַכֹּל בְּנִשְׂמָה אֶחָת, וְאִזְּזָה
תַּפְסֵק הַמְּלַחְמָה וְנִזְכָּה לְגֵאֲלָה
הַשְּׁלֵמָה, בְּמַהְרָה בְּיָמֵינוּ אָמֵן.
אֲנַחְנוּ מִתְחִילִים אֶת קְרִיאַת
הַמְּגִלָּה...

**שְׁעוֹר שְׁנַמְסֵר בְּיוֹם
רֵאשׁוֹן פְּרֶשֶׁת תְּצַוֶּה ט'
אֲדֹרָא' לַפְּעִילֵי מִטָּה
'שׁוּבוּ בָּנִים - אֲגַדַּת
יִשְׂרָאֵל'**

עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְדַעַת
[הַבְּחִירוֹת] זֶה פְּקוּחַ נַפְשׁ. מְלַחְמַת
עַמְּלֵק, מְלַחְמַת מְצוּרָה. קְרָאנוּ
בְּשִׁלַּח מִי הָיָה עַמְּלֵק. אֲנַחְנוּ כָּל
יוֹם בְּמְלַחְמַת עַמְּלֵק, כָּל יוֹם יֵשׁ
מְלַחְמוֹת כָּאֵן. י"א זֶה גִימְטְרִיא
שְׁטֵן, כִּי ש' זֶה שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת, ו-ט'
זֶה תִּשְׁעֵי וְנ' זֶה חֲמִשִּׁים. הִנֵּה זֶה
כָּל הַחֲשׁוּבֹן, ו-י' זֶה עֶשֶׂר וְא' זֶה

מֵאוֹתוֹ עֵץ שֶׁהוּא קֶצֶץ אֶת
הַעֲנָפִים [לְסִכָּה, בְּזִכּוֹת אוֹתוֹ הָעֵץ הוּא נֶצֶל].
אָמְרוּ לוֹ תִקְנֶה סִכָּה מוֹכֵנָה. הוּא
אָמַר לֹא אֲנִי רוֹצֶה לְהִרְאוֹת לָהֶם
[לִילְדִים שְׁלוֹ] אֵיךְ עוֹשִׂים סִכָּה.
יְלָדִים צְרִיכִים לְדַעַת אֵיךְ עוֹשִׂים
סִכָּה, מָה זֶה סִכָּה מוֹכֵנָה?
צְרִיכִים לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה. אִז הוּא
קֶצֶץ אֶת הַעֲנָפִים מֵאוֹתוֹ הָעֵץ, אִז
הוּא הִיָּה בְּקִבוּץ בְּאֵרִי.

צְרִיכִים לְדַעַת שְׁזֶה מְלַחֶמֶת
עֲמֶלֶק. הַמְדַרְשׁ אֹמֵר שְׁאֵם מִשֶּׁה
הָיָה הוֹלֵךְ לְהִלָּחֵם, אִם מִשֶּׁה הָיָה
יוֹצֵא לְמִלְחָמָה, אִז הִיָּה מְכֻלָּה
אֶת עֲמֶלֶק, אִז לֹא הִיָּה עֲמֶלֶק
בְּעוֹלָם. חֲמָאֵס זֶה עֲמֶלֶק, כִּמָּה
שֶׁהוֹרְגִים לֹא גוֹמְרִים. עֲכָשׁוּ
נִפְצַע אֶחָד קֶשֶׁה לְפָנָי שְׁעָה, קֶשֶׁה
זֶה בְּלִי יָד בְּלִי רֶגֶל, אוֹ מְרָדֵם
לְחֻצֵי שְׁנָה. צְרִיכִים לְדַעַת אֲנַחְנוּ
בְּמִלְחָמַת עֲמֶלֶק, מְלַחֶמֶת עֲמֶלֶק
מִמֶּשׁ. וְהַיּוֹם הַמְּלַחֶמָה זֶה עִם
הַפְּתָקִים, בְּמִקּוֹם לְהִרְגֵי אֶחָד אֶת
הַשְּׂנִי, עַד לְפָנָי מֵאֲתִים שְׁנָה, הִיָּה
הוֹרְגִים אֶחָד אֶת הַשְּׂנִי. יוֹרִים, זֶה
יּוֹרָה בְּזֶה, זֶה יּוֹרָה בְּזֶה. עֲכָשׁוּ
הַחֲלִיטוּ נָשִׁים פְּתָקִים, וְהַפְּתָקִים
זֶה כְּמוֹ פְּצֻצוֹת, זֶה כְּמוֹ טִילִים,
שְׂמִים פְּתָק. וְכָל עִם יִשְׂרָאֵל רוֹצֶה

אֲנִי לֹא יוֹדַע חֲשׁבוֹן. אוֹלֵי אַתֶּם יוֹדְעִים, אִם
לֹא אִז נּוֹתֵר עַל זֶה...). כִּמָּה זֶה מָאָה
שְׁלוֹשִׁים וְאַחַד? ס"מ. כִּמָּה זֶה
ס"מ? זֶה בְּדִיוֹק מָאָה, (חֲסֵר
שְׁלוֹשִׁים וְאַחַד. אִז לּוֹקָחִים קֶצֶת בְּלִינְצֵע'ס,
קֶצֶת קוֹגֵל... שְׁלֹשִׁים וְאַחַד זֶה אֶלֶף
לְמַד, אֲנַחְנוּ אוֹמְרִים ס"מ,
צְרִיכִים לְהִגִּיד אֶת כָּל הַמִּילָה [סִמֵּי
אֵל], אִם אוֹמְרִים אֶת כָּל הַמִּילָה,
זֶה יוֹצֵא בְּדִיוֹק י"א. זֶה פְּשוּט
הַשְּׁטֵן הַמְּצִיא אֶת הַרְשִׁימָה
הַזֹּאת.

כִּי אֲנִי אוֹמֵר שְׁאֲגִדָּה יְכוּלָּה
לְהִיּוֹת רֵאשׁ מְמֻשָּׁלָה, אֲגוֹדָה
יְכוּלָּה לְהִיּוֹת רַב בְּכַנְסָת. כִּי עִם
יִשְׂרָאֵל זֶה עִם מְסוֹרְתִי, כָּלֵם
רוֹצִים שְׁבֵת, כָּלֵם רוֹצִים סְכוֹת.
אֶפִּילוֹ בְּבִאֲרֵי אֶחָד מְסַפֵּר שֶׁהוּא
עָשָׂה סְכוֹת בְּשִׁבִיל הַיְלָדִים שְׁלוֹ
בְּגִיל אַרְבַּע, אִז הוּא נֶצֶל. הוּא
אָמַר שְׂתִים עֶשְׂרֵה שְׁעוֹת
הַמְּחַבְּלִים עֲבָרוּ לְיָדוֹ, וְלֹא רָאוּ
אוֹתוֹ. בְּאוֹתוֹ עֵץ שֶׁהוּא קֶצֶץ אֶת
הַעֲנָפִים, בְּאוֹתוֹ הָעֵץ הָיָה שֶׁם
גְּמָחָא הוּא נִכְנָס עִם שְׁתֵי הַיְלָדוֹת
וְאֶשְׁתוֹ בְּתוֹךְ הַגְּמָחָא, וְכִכָּה
כָּלֵם, הַמְּחַבְּלִים עֲמָדוֹ מִמֶּשׁ
עֲשָׂרִים סְנְטִימֵטֵר מִמֶּנּוּ, וְהֵם לֹא
רָאוּ שֶׁהוּא בְּתוֹךְ הַגְּמָחָא. אִז

לְהֵבִיא אֶת הַסִּיגְרִיּוֹת, הֵטִיל נָפֶל לוֹ עַל הָרֹאשׁ בַּפֶּתַח בַּמְקַלֵּט. עֲכָשׁוּ בַחֹרֶה אַחַת בַּצִּפֹּת, הִיא רָצָה, אִז הֵטִיל נָפֶל עָלֶיהָ. [אם היא] הִיָּתָה אוֹמֶרֶת תִּקוֹן הַכְּלָלִי, לֹא הָיָה קוֹרֶה כְּלוּם!.

אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְדַעַת מַלְחָמַת עֲמָלֵק. וְעֲכָשׁוּ כָּל עִם יִשְׂרָאֵל רוֹצֶה שְׁבַת, וְרוֹצֶה שְׁלֹא יִסְעוּ בַשְּׁבַת. וְאִינֹט לִיבְרָמֵן עֲשֵׂה שִׁסְעוּ בַשְּׁבַת, הוּא אֲרַגֵּן מְכוּנִיּוֹת, אוֹטוּבוֹסִים מֵהַצָּפוֹן לַיָּם. הָאוֹטוּבוֹסִים הֵיוּ רִיקִים, אִף אַחַד לֹא בָּא, אֲנָשִׁים רוֹצִים בַּשְּׁבַת לְנוּחַ.⁶

אִז צְרִיכִים לְדַעַת זֶה מַלְחָמַת עֲמָלֵק, וּבִקְלוֹת אֶפְשָׁר אֶת כָּל עִם יִשְׂרָאֵל לָגִים. כְּשֶׁאֲנַחְנוּ הֵיינוּ בְּמוֹסְרָהּ יוֹסִי כֹהֵן אָמַר אֲנִי

אֶת אֲגוּדָה, כָּל עִם יִשְׂרָאֵל, הוּא רוֹצֶה שְׁבַת, לֹא אֲכַפֵּת לוֹ אֲגוּדָה, לֹא אֲגוּדָה. אֲנָשִׁים לֹא רוֹצִים שִׁיְהִיָּה תַחְבוּרָה בַשְּׁבַת, לֹא מִסְכִּימִים.

סָגְרוּ אֶת רְחוּב סוֹקוֹלוֹב [בְּבִנְי בְּרַק - גְּבוּל רַמַת גַּן], (עֲכָשׁוּ הָיָה נִפְתְּלִי הוּא אוֹמֵר סָגְרוּ). זֶה שְׁלֹא נִתֵּן לְסָגְר אוֹתוֹ, אִז הוּא הֵלֶךְ (- נַהֲרַג) בְּמַלְחָמַת הַמִּפְרָץ, הוּא עֵבֵר מִשָּׁם. כִּי הוּא לֹא נִתֵּן לְסָגְר אֶת הָרְחוּב. הוּא אָמַר אִם סוֹגְרִים אֶת הָרְחוּב, אִז הוּא עוֹבֵר דִּירָה לְשִׁדְרוֹת חֵן. הֵייִתִי שָׁם כְּמָה פְּעָמִים בְּשִׁדְרוֹת חֵן. שָׁם הוּא הֵלֶךְ לְהֵבִיא חִבִּילַת סִיגְרִיּוֹת. (הֵייִתִי מִבֵּיא לוֹ, תִּאֲמִין לִי רַחֲמַתִּי עָלָיו. לְמִי יֵשׁ פֶּה סִיגְרִיּוֹת, מִשָּׁהוּ, אֲנִי יִשְׁלַח לוֹ...) אִז הוּא הֵלֶךְ, הוּא שָׁכַח אֶת הַסִּיגְרִיּוֹת, הוּא יֵצֵא מֵהַמְקַלֵּט

מִרְאֵי מוֹקוּמוֹת וְהַעֲרוֹת

לְקוּם מִתִּי שֶׁאֲנַחְנוּ רוֹצִים... בְּאֶחָד, בְּשִׁתִּים בְּשְׁלוֹשׁ, מִתִּי שֶׁמֵּת חֶשֶׁק לָנוּ. אֲצַלֵּם אִין דְּבַר כְּזֶה, אֲצַלֵּם. הֵיינוּ בְּבֵית מֵאִיר הֵיינוּ שָׁם אֲרַבְּעָה שָׁבוּעוֹת - חֲמִשָּׁה שָׁבוּעוֹת, אִז הֵם מוּל הַחֲלוּן שְׁלִי, חֲמִשׁ בְּבִקְר כְּבָר עִם הַסְּנִדוּיָן בֵּיד, וְעִם הַכּוּס קָפָה בֵּיד הַשְּׁנִיָּה. אִיף הוּא מַחְזִיק אֶת הַהֶגֶה אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ... וּכְבָר מִתְחִיל לְכַסֵּעַ. צְרִיכִים לְמַלֵּא דְלֵק, לְשַׁמּוֹן אֶת הָאוֹטוֹ, וְלִפְתּוֹחַ אֶת הַמְשַׁרְדַּת חֲצִי שְׁעָה קֹדֶם, לְסַדֵּר אוֹתוֹ טָפֵה. הוּא לֹא יָכוֹל לְ[קוּם מֵאֶחָד]. אֲנִי עֲשִׂיתִי שְׁעָה הַתְּבוּדוּדַת, וְהוּא הָיָה בְּתוֹךְ הַמְכוּנִית שְׁלוֹ.

⁵ זֶה לֹא כְּמוֹ פְּרִזִּיטִים, כְּמוֹנוּ. קָם בְּאֶחָד, הַשְּׁנִי קָם בְּשִׁתִּים. שָׁם קָמִים בְּחִמְשׁ בְּבִקְר, הוֹלְכִים לִישׁוֹן בְּעֵשׂוֹר, וְקָמִים בְּחִמְשׁ. לְלִיל שְׁבַת מִשְׁחַקִּים קִלְפִים עַד שְׁלוֹשׁ בְּבִקְר. הֵייִתִי בְּרַמַת אֶלְתָּנוּ, עוֹשֶׂה הַתְּבוּדוּדוּיּוֹת. שָׁם הָיָה גְנוֹת, הֵיינוּ נוֹסְעִים. אִז רָאִינוּ בַחֲלוּנוֹת כָּלֵם מִשְׁחַקִּים בְּקִלְפִים עַד שְׁלוֹשׁ, הוֹלְכִים לִישׁוֹן מִשְׁלוֹשׁ [לְפָנוֹת בְּקָר] עַד שְׁלוֹשׁ [אַחַר הַצְּהָרִים]. בְּשְׁלוֹשׁ קָמִים אוֹכְלִים מִשָּׁהוּ, כְּמָה שׁוֹקוֹלְדִים, יוֹשְׁנִים עַד חֲמִשׁ. וְאִז הוֹלְכִים לְבִקְר כְּמָה קְרוֹבִים וְזֶה. זֶה הַסְּדֵר יוֹם [בַּשְּׁבַת] שֶׁל אֲדָם חֲלוּנִי. חֲלוּנִים לֹא פְּרִזִּיטִים כְּמוֹנוּ, אֲנַחְנוּ יָכוֹלִים

חלוני רוצה להצביע אגודה, וכל חלוני רוצה להצביע [עבור התרדמים].

עכשו קראתי מר' אריה לויין שטדי [קולק ראש עיריית ירושלים] כבר רצה להניח תפלין, כן, יש על זה קטע שלם [בספרו של ר' אריה לויין]. ראש עיר אמר שהוא כבר לא נוסע בשבת. הוא אומר לו, הוא הולך לאספות. בגין היה מחנה את האוטו רחוק.

הוא אמר [ר' אריה לויין פותח בספרו]: אני מדבר פה עם ראש העיר, הוא לא יסע בשבת יותר. והוא הולך לאספות ברגל, והוא אומר אני כבר רוצה להניח תפלין, רק אני מתביש, איך פתאום, יגידו השתגעתי. אנשים לא יגידו שאני חזרתי בתשובה, יגידו שהשתגעתי. הוא רצה להניח תפלין ללכת לבית כנסת בבקר. טדי שם הוא נקרא הכי אנטי. הכי אנטי, בשניה אחת אנשים מתעוררים. אנשים אומרים אתם תהלים ביחד, הם רואים.

בן גוריון אמר על הרבה מקלויזנבורג אם יהיה עוד אחד כמוהו, אני חוזר בתשובה. ככה או אמר. הוא אמר הקלויזנבורג

יעמוד עם צנור של מים רותחים. יוסי כהן הוא גר בדיוק מולנו (- מול הכניסה לבית כנסת בעירו הנביא), מול המדרגות שעולים, איפה שיש את המרפסת. הוא אמר אני יעמד - הוא הודיע לנו רשמי שהוא יעמוד עם צנור מים רותחים, זה הספור היה בתשנ"ו, אנחנו עברנו בני"ו, בתשנ"ו 1996. הוא ישפריץ עלינו עם מים רותחים.

ואז עליתי עם צורי גטר, ועלינו עם רפאל בן הרוש. והוא אמר אין על מה לדבר, אין מה לדבר. אני יעמד פה עם צנור מים רותחים על מי שיעלה. הוא אמר לו בוא נגיד תהלים ביחד, הוא התחיל להגיד תהלים בכאלה בכיות! הלואי עלי. אדם חלוני לגמרי, ואשתו הצטרפה, והוא התחיל להגיד תהלים בבכיות, גמרנו חצי [ספר] תהלים - גמרנו. הוא אומר [יוסי כהן] עכשו אתם כבר יכולים להשאר, אחרי תהלים כאלה שזכיתי, התהפך לי כל הלב. אז בשניה אחת הופכים את הלב, לכל חלוני, להכי חלוני. הכי אנטי, זה לא [באמת], כלם זה נשמות אלוניות! וכל

יותר מהר מהדתיים. הרב'ה אמר שלמשיח יהיה עבודה עם החסידים, לא עם האפיקורסים. האפיקורסים בשננה עושים תשובה, אין. החסידים [יאמרן] הוא הרב'ה שלי, הוא לא הרב'ה שלי... הוא מאמין ברב'ה שלי..... אצל החלונים אין רב'ה, רוצים לעשות תשובה, יש ה'. רוצים שבת, רוצים להיות בני אדם, להפסיק להיות בהמות. זה מה שהם רוצים. אז אפשר בשננה לקרב את האחים ואת האחיות, את הדודים ואת הדודות. חצי מוסררה הצביעו ג'.

בנה ישוב. כל הטענה שאנחנו לא מתישבים, נשארים סגורים בחדרים, לא זזים, לא יוצאים מהמרחב. אז [הרב'ה מקלוזנבורג] הוא הראשון שבנה את נתניה, הייתי באבן הפנה, הייתי. בשננה הראשונה שהייתי בולאז'ין בתשי"ט הניחו את אבן הפנה. נסענו עם כל וולאז'ין. היה הכל חולות מדבר, עוד לא היה בית אחד שם. בן גוריון אמר אם יהיה עוד אחד כמוהו, אני עושה תשובה. אני לובש שטר'מל ועושה תשובה.

החלונים מסכימים בשננה לעשות תשובה, בשננה! זה עוד

לְשִׁכְנֵעַ כָּל יְהוּדֵי.

שְׁמִיר לֹא נָתַן לְפָנֹת אוֹתָנוּ. רָצוּ לְפָנֹת אוֹתָנוּ [אֵת הַיְשִׁיבָה מִהָעִיר הַעֲתִיקָה בְּשָׁנַת תַּש"מ ב.]. עֲכָשׁוּ קְרֵאתִי עַל אֲשֶׁתּוֹ שֶׁהִיְתָה שְׁנָתִים וְחֲצִי בְּכֹלֵא, לְפָנַי כֵּן. [אֵינִי כָּל יוֹם קוֹרֵא ב] [סֵפֶר עַל] ר' אֲרִיֵה לְוִין. כָּל אֱלֹהֵי שְׂאֵתָה לֹא מִבֵּין אֵיךְ הִגִּיעוּ לְהִיּוֹת רֵאשִׁי מִמְּשָׁלָה, יִשְׁבוּ בְּכֹלֵא, יִשְׁבוּ כִּכָּה, וְקָבְלוּ מִכּוֹת רָצַח מִהָאֲנָגְלִים.

אִז צְרִיף לְדַעַת שִׁי"א זֶה מַעֲשֵׂה שְׁטָן, זֶה לֹא, לֹא צְרִיף לְהַתְּפֹתוֹת, יִגִּידוּ נָתַן תְּקִצִּיבִים, לֹא נָתַן תְּקִצִּיבִים. בְּרָגַע שְׂאֲנַחְנוּ כַּח, אִז נִקְבַּל תְּקִצִּיבִים, מָה, יִרְאוּ שְׂאֲנַחְנוּ פְּעִלְנוּ. יֵשׁ פֹּה עֲכָשׁוּ חֲמָשִׁים חֲבָרָה - שְׁבָעִים, כָּל אֶחָד [מֵבֵיא] חֲמָשִׁים. זֶה שְׁלוֹשׁ וְחֲצִי אֶלֶף בְּקָלוֹת. אֶפְשָׁר בְּשִׁבְעִים וּשְׁתַּיִם, שְׁלוֹשׁ אֶלֶף שֵׁשׁ מֵאוֹת. כָּל אֶחָד יָכוֹל לְהֵבִיא בְּלִי סוּף אֲנָשִׁים, וּלְהִקִּים תְּלַמוּדֵי תוֹרָה לְכָל יְרוּשָׁלַיִם. שֶׁבְּכֹלֵל לֹא יִהְיֶה פֹה חֲלוֹנִים.

עֲכָשׁוּ אֲנַחְנוּ מִקְבָּלִים אֵת הַמוֹסְדוֹת שֶׁל הַחֲלוֹנִים, עֲכָשׁוּ הָרַב שְׁטָרֵן קָבַל אֵת הַבְּנֵי שֶׁל

אוֹרֵט, הַתְּפִלָּאתִי, מִמֶּשׁ זֶה הַתְּרַגְּשָׁתִי. לֹא יָדַעְתִּי אֵיפֹה קָבִיעַת מְזוּזָה. זֶה הָיָה בְּנֵי חֲלוֹנֵי, [אוֹרֵט] זֶה הָיָה מִבְּצָר חֲלוֹנֵי, ה'הַמְּבָצֵר' שְׁלָהֶם. אֵינִי, כָּל הַחֲלוֹנִים אוֹ שְׁעוֹשִׂים תְּשׁוּבָה אוֹ שְׁעוֹזְבִים, אוֹ שְׁעוֹזְבִים אֵת יְרוּשָׁלַיִם. מָה יֵשׁ לָהֶם לַעֲשׂוֹת פֹּה בִירוּשָׁלַיִם.?

אִז אֶפְשָׁר בְּקָלוֹת לְהַחְזִיר בְּתְשׁוּבָה, זֶה כָּל אֶחָד שְׂרוּאִים אוֹתוֹ, מְדַבְּרִים אִתּוֹ, נוֹסְעִים בְּאוֹטוֹבוּס, אִז אֶפְשָׁר לְהַחְזִיר בְּתְשׁוּבָה. צְרִיכִים לְנִסְעַ דוֹקָא בְּאוֹטוֹבוּסִים, לֹא בְּרִכְבִּים פְּרֻטִיִים, אִז רוּאִים אֲנָשִׁים, מְדַבְּרִים אִתָּם. מִתִּישֵׁב לֵיד מִיִּשְׁהוּ בְּאוֹטוֹבוּס, שׁוֹאֲלִים אוֹתוֹ. הוּא שׁוֹאֵל אוֹתוֹ מָה, הוּא שְׂמַח, אֵתָה רוּאָה אָדָם עִם פְּאוֹת מְדַבֵּר אִתּוֹ. הוּא שְׂמַח שְׂמַתַּחֲשָׁבִים אִתּוֹ בְּכֹלֵל. הֵם טוֹעֲנִים שְׁהִדְתִּיִים שׁוֹנְאִים אֵת הַחֲלוֹנִים, זֶה לֹא נִכוּן. אוֹלֵי יֵשׁ מִיִּשְׁהוּ זֶרֶק עֲלֵיהֶם אֲבָנִים, אִז הֵם מְצַלְמִים אוֹתוֹ בְּכָל הַטֵּלֵוִיזִיּוֹת, אֶחָד זֶרֶק אֲבָנִים. זֶה הַכֹּל שְׁקָר, כָּל הַדְּתִיִים אוֹהֲבִים אֵת הַחֲלוֹנִים, וְלִכְּל אֶחָד יֵשׁ לוֹ אֶח

בְּכֻלָּל לֹא הִכִּיר אֶת רַבֵּי נַחֲמָן, לֹא יוֹדֵעַ אֵיךְ הִגִּיעַ לְזֶה, מִיֵּלֵא אִם הוּא הִיָּה בְּרִסְלָב... אָבֵל [בְּאֵמֶת] זֶה דְּבָרִים פְּשׁוּטִים, כָּל מָה שֶׁרַבִּינוּ אוֹמֵר זֶה הִכֵּל כְּתוּב.

רַבִּינוּ אוֹמֵר שֶׁמְשִׁיחַ יְמוֹת, וּבְנוּ יְמוֹת, וּבֶן בְּנוּ... זֶה רַמְבַּ"ם מְפָרֵשׁ, רַמְבַּ"ם מְפָרֵשׁ בְּהַקְדָּמָה [לְפָרְק] חֵלֶק. הוּא אוֹמֵר; הַמְשִׁיחַ יְמוֹת וּבְנוּ יְמוֹת, וְעַד תַּחֲחִית הַמַּתִּים זֶה עוֹד כְּמָה מְאוֹת שָׁנִים.

אִז בְּהַתְחַלָּה זֶה מִתְחִיל וְאֶתְחַנֵּן, "וְאֶתְחַנֵּן" - שֶׁאֵמֵר לְפָנָיו שִׁירָה. צְרִיכִים לְהַתְחִיל אֶת הַתְּפִלָּה עִם נְגוּנִים. אֲנָשִׁים לֹא יוֹדְעִים אֶת זֶה. לּוֹמְדִים מְסַלֵּת יִשְׂרָאֵל קוֹדֵם, לּוֹמְדִים. לֹא, צְרִיכִים לְהַתְחִיל אֶת הַתְּפִלָּה עִם נְגוּנִים, כְּכֹה כְּתוּב בְּוַאֲתַחֲנֵן, 'אֵמֵר לְפָנָיו שִׁירָה - שִׁישְׁמַע תְּפִלָּתוֹ'. אֵיךְ הוּא יוֹדֵעַ אֶת זֶה, מְאִיפָה הוּא יוֹדֵעַ אֶת זֶה? אוֹלֵי רָאָה אֶת רַבֵּי נַחֲמָן עוֹד לְפָנָיו שֶׁהִגִּיעַ לְעוֹלָם. כְּמוֹ מִשָּׁה רַבִּינוּ רָאָה אֶת רַבֵּי עֶקִיבָא לְפָנָיו שֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם, אִז כְּנִרְאָה שֶׁהִתְגַּלָּה לוֹ רַבֵּי נַחֲמָן לְפָנָיו שֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם. הַבְּעַל הַטּוֹרִים אוֹמֵר לֹא, שִׁירָה זֶה גִּימְטְרִיא תְּפִלָּה. פְּשׁוּט מְאוֹד. אִז

חֲלוּנֵי אוּ בֶן דוֹד חֲלוּנֵי, וְהֵם עוֹשִׂים תְּשׁוּבָה כָּלָם. אֶצְלָנוּ כָּל הַבְּנֵי דוֹדִים עָשׂוּ תְּשׁוּבָה, שְׁמוּאֵל פִּירֶס, כָּלָם עָשׂוּ תְּשׁוּבָה, אֶפְשָׁר בְּקִלּוֹת.

[צִרִּיר] לְדַעַת שֶׁאֲנַחְנוּ נִלְחַמִּים לְמַעַן אֲגוּדָה, אוֹתָנוּ לֹא מַעֲנִין אֵיךְ הֵם מְתִיחְסִים לְשׁוּבוֹ בָּנִים. בְּרַגְע... [שְׁכוּלִים יִבְחָרוּ ג'] אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְהִיּוֹת הַכּוֹחַ הַכִּי חֲזַק בִּירוּשָׁלַיִם. שׁוּבוֹ בָּנִים זֶה הַכּוֹחַ הַכִּי חֲזַק. בְּסֵךְ הַכָּל מְדַבְּרִים עִם אֲנָשִׁים, מִתְּפִלָּים מְעָרִיב, שָׂרִים שָׂרִים.

כְּתוּב "וְאֶתְחַנֵּן" (דְּבָרִים ג' כ"ג) לְשִׁיר שִׁירִים. שִׁירָה [גִּימְטְרִיא] תְּפִלָּה. בְּשִׁבִיל תְּפִלָּה צְרִיךְ שִׁירָה. כִּךְ מְבִיא בַעַל הַטּוֹרִים, אֲנִי לֹא כְּתַבְתִּי אוֹתוֹ. אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מְאִיפָה הוּא יוֹדֵעַ אֶת זֶה, הוּא לֹא הִיָּה בְּרִסְלָב, בְּכֻלָּל לֹא חֲסִיד שֶׁל רַבֵּי נַחֲמָן, הוּא אוֹמֵר דְּבַר רֵאשׁוֹן זֶה שִׁירָה. זֶה אֵתָהּ צְרִיךְ לְהִרְאוֹת לְכָלָם אֶת הַבְּעַל הַטּוֹרִים. עַכְשָׁו הִיָּה וְאֶתְחַנֵּן, [מְרַאֵשׁ חוּדֵשׁ אֲדָר] עַד ז' [אֲדָר], עַד יוֹם שֶׁשִּׁי זֶה הִיָּה וְאֶתְחַנֵּן. מִשָּׁה הַתְּפִלָּה חֲמֵשׁ מְאוֹת וְחֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה תְּפִלוֹת. אֲנִי לֹא יוֹדֵעַ מִי כְּתַב אֶת זֶה, הוּא

צְרִיכִים לְשִׁיר, לְשִׁיר 'אוֹר זְרוּעַ',
אֲחֵרֵי זֶה שְׁרִים אֲחֵרֵי הַתְּפִלָּה -
'בָּךְ רַבִּינוּ... ' וְאֲחֵרֵי זֶה 'אוֹמֵן
רֵאשׁ הַשָּׁנָה', וְאֲחֵרֵי זֶה 'אוֹמֵן
הַלֹּא תִשְׁאַלֵּי, כְּמָה שִׁירִים כְּמָה
נִגְוָנִים לְפָנַי וְאֲחֵרֵי. וְזֶה מַעֲלָה
אֶת הַתְּפִלָּה - הַנִּגְוָנִים שְׁשִׁירִים
קִדְם וְאֲחֵר כֶּף.

וְאֲנָשִׁים רוֹצִים לְהַתְּפַלֵּל, שֶׁהִגְעֵנו
לְזִימְבִּבּוֹאָה, הִיָּה שֵׁם קֶצֶין אֶחָד,
הוּא הָיָה אֶלּוֹף שֶׁהַתְּפִלָּל עִמָּנוּ
אֶת כָּל הַתְּפִלוֹת, הוּא אָמַר אֲנִי כָּל
הַזְמַן רְצִיתִי לְהַכְנִס לְבֵית כְּנֶסֶת,
אֲבָל בְּאַרְץ הַתְּבִישָׁתִי, יִגִּידוּ
שֶׁהִשְׁתַּגַּעְתִּי. אֲנִי הִגְעֵתִי
לְזִימְבִּבּוֹאָה, אֲנִי יָכוֹל לָבוֹא
לְבֵית כְּנֶסֶת, אֶף אֶחָד לֹא אוֹמַר
שֶׁהִשְׁתַּגַּעְתִּי, אֶף אֶחָד לֹא אוֹמַר
שֶׁאֲנִי זֶה... וְהִיָּינוּ אֶצְלוֹ בְּבֵית
וְאֶכְלֵנוּ וְיִשְׁנוּ אֶצְלוֹ בְּבֵית. אֶחָד
קֶצֶין, אֶלּוֹף בְּמִלוֹאִים.

'בָּרֵן יַחַד כּוֹכְבֵי בִקְר" הַזֶּהָר
אוֹמַר בְּתְרוּמָה; שְׁצְרִיכִים לְשִׁיר
שִׁירִים לְפָנַי הַתְּפִלָּה. הַחֲתָם
סוֹפֵר הִיָּה שֶׁר 'אוֹדָה לֹא-ל', כְּכָה
זֶה סֹדֵר הַתְּפִלָּה 'אוֹדָה לֹא-ל'.
צְרִיכִים לְהַתְּחִיל לְכָל הַפְּחוֹת
מ'אוֹדָה לֹא-ל'. בְּלִי שִׁירָה
הַתְּפִלָּה לֹא מִתְקַבֵּל! מִקִּדְם
שְׁרִים וְאֲחֵרֵי זֶה נִפְתָּחִים
הַשְּׁעָרִים, וְאֶז הַתְּפִלָּה עוֹלָה.

עֲכָשׁוּ סִימָן טוֹב חֲזוֹר בְּתְשׁוּבָה,
דֶּרֶךְ אֶלְבֹז, אֶלְבֹז הַחֲזוֹר אוֹתוֹ.
הוּא הִיָּה הַקֶּצֶין שֶׁל אֶלְבֹז,
בְּמִלְחָמַת לְבָנוֹן. פְּתָאוֹם אֶלְבֹז
הוּא פּוֹגֵשׁ אוֹתוֹ בְּכֶתֶל. הוּא אָמַר
[הַר' אֶלְבֹז לְמִפְקְדוֹ לְשַׁעֲבֵר]: מָה אֵתָה
עוֹשֶׂה בְּכֶתֶל? הוּא אָמַר אֲנִי
הַחֲלִטְתִּי לְקַבֵּל תּוֹרָה, חֲלוֹנֵי אֶחָד
מִקַּבֵּל תּוֹרָה בְּכֶתֶל. אִיפֹה אֵתָה
[מִתְאַרֵחַ]? יִשָּׁן עַל הַסַּפְסָל. אֶז פָּגַשׁ
אוֹתוֹ בְּכֶתֶל בְּלִיל שְׁבוּעוֹת, אֶז
הוּא אָמַר בּוֹא יֵשׁ פֹּה יִשְׁכְּחָה,
יִסְדְּרוּ לָךְ מְקוֹם לִישָׁן. מִיָּד
מוֹצָאֵי הַחֵג הוּא הִגִּיעַ אֵלַי, הוּא

אֶז זֶה בְּעַל הַטּוֹרִים מִפְּרֵשׁ -
'[וְאֵתְחַנֵּן] גִּימְטְרִיא שִׁירָה שְׁאֵמַר
לְפָנָיו שִׁירָה, כְּדִי שִׁישְׁמַע
תְּפִלָּתוֹ'. אֲנִי לֹא כְּתַבְתִּי אֶת זֶה,
אֲנִי לֹא הִדְפַסְתִּי אֶת זֶה, אֲנִי לֹא
יֹדַע מִי מְדַפֵּס - מִי אֲחֵרָאֵי עַל
הַדְּפוּסִים הָאֵלֶּה. 'בְּלוֹם', כְּתוּב
'בְּלוֹם'. כְּנֶרְאָה הִיָּה לוֹ גְלוּי מְרַבִּי
נִחְמָן ה'בְּלוֹם' הַזֶּה... הוֹצֵאת
'בְּלוֹם', כֵּן, אֶחָד 'בְּלוֹם' לֹא
יֹדַע... אוֹלִי... אִיךָ הוּא נִהְיָה

התשע"ד) הרב שליט"א ספר כי היה זה בשנת התשל"ג באוטובוס מהפתל למירון]. זה היה פרשת לך-לך, והוא ישב אחרי הנהג, אני התישבתי לידו. והתחלנו לדבר, התחלתי להגיד לו כאלה חדושים, הוא אמר; לא שמעתי מעולם כאלה חדושים.

הוא אמר - הרב שליט"א לאדמו"ר מסוארן] בוא אלי הביתה תאכל ארוחת בקר, איפה אתה אוכל, איפה אתה גר? הוא אומר אני גר בבני ברק, אז בוא אלי הביתה. זה היה יום ששי ישבנו עד הצהריים, ומאז הוא כבר לא עוזב אותי. עשרים שנה ישנתי אצלו, אכלתי אצלו, אשתו הייתה מכינה אכל והבנות שלו. אמא של יהודה שורץ, הייתה מכינה לי אכל. הייתי שלושה ארוחות אוכל אצלו, ישן אצלו. הרבנית לא הייתה אצלו, אבל נחמן היה אצלו, נחמן ברלנד. ואולי גם צביה הייתה אצלו, עשרים שנה היינו גרים אצלו. עד שעברנו לירושלים בתשמ"ב, זה נסיעה באוטובוס.

הרב'ה אמר⁶ "איך וויל איר

אמר גמרנו אני מתחיל את החיים שלי [מחדש]. התגרש מאשתו. לקח אשה, היום כבר הולכת עם רעלה אשתו השנייה.

אנשים בשניה עושים תשובה, מפקדים, הכל, זה לא. כלם רוצים ללכת לבית כנסת, מתבישים אחד מהשני, פשוט מתבישים. ועכשו אפשר להחזיר את כלם בתשובה. אז כל אחד יקבל על עצמו להביא חמשים, יש פה שבעים איש - חמשים. כל אחד ידבר, נוסעים באוטובוסים אז אפשר להחזיר בתשובה.

ר' בער הגר [רבי יששכר דב הגר - האדמו"ר מסוארן הקודם וצוק"ל. התקרבותו לברסלב], זה היה באוטובוס, נסענו באוטובוס. עכשו שחזרנו את זה. זה היה חדש חשון אולי פרשת לך-לך. אני אוהב לשבת אחרי הנהג. היום כבר לא מרשים [למורינו הרב] לסוע באוטובוס, זה סקנדל, צריכים לעשות פה משהו, איזה מרד. אז נסענו באוטובוס, יצאנו מהכתל. (ל"ג בעמר) [בשעור אחר (בשנת

מראי מקומות והערות

ופעם-אחת שמעתי מאבי זכרוננו-לברכה ספור

⁶ שיח שרפי קודש א' תר"פ

וְאֶחָדִי זֶה מִתְּפַלְּלִים. וְכָל דָּבָר זֶה כְּתוּב בְּמַגְלָה עֲמֻקּוֹת, בְּבַעַל הַטּוֹרִים, כָּל הַלְקוּטֵי מוֹהֲרָן זֶה כְּתוּב בְּכָל הַמְּאָמְרִים, שֶׁל בַּעַל הַטּוֹרִים, שֶׁל מַגְלָה עֲמֻקּוֹת. אֵין דְּבוּר מִהֲרַבְיָה שֶׁלֹּא מְזַכֵּר כְּבוֹר מֵאוֹת שָׁנָה קֹדֶם. הֲרַבְיָה אָמַר; אֲנִי אוֹמֵר דְּבַר שֶׁפָּלוּ יִשָּׁן בְּכָלִי חֲדָשׁ⁷. אֲנָשִׁים לֹא שָׁמִים לֵב, בַּעַל הַטּוֹרִים הִזָּה לֹא מְכִירִים אוֹתוֹ. אִם לֹא הֵייתִי בְּרִסְלָב, גַּם לֹא הֵייתִי מְכִיר אוֹתוֹ. עֲכָשׁוּ אֲנִי לוֹמֵד אֵז אֲנִי מְבִיחַ מֵהַ זֶה שִׁירָה, שֶׁצָּרִיכִים לִנְגֹן נִגּוֹן לִפְנֵי הַתְּפִלָּה,

זֶאֱלֹט זֵיִן אוֹיִם גַּעֲמִישֵׁט מִיֵּט דְּעַר עוֹלָם", רַבִּי נֶתָן לְבֶשׂ אֶת הַמְּעִיל, זֶה הָיָה רֹאשׁ הַשָּׁנָה. הוּא אָמַר צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל עִם כָּלֵם, אֵז שָׁנָה הַבָּאָה כְּבוֹר לֹא הָיָה מְקוֹם. אֲכָל רַבִּי נֶתָן לְבֶשׂ אֶת הַמְּעִיל וַיֵּצֵא מִהַמְּנִיחֵן. הָיָה מְנִיחֵן מְצַמְצָם מֵאָה אִישׁ, הוּא אָמַר לֹא! "גַּעֲמִישֵׁט מִיֵּט דְּעַר עוֹלָם". אֶפְשָׁר לְהַחְזִיר [בַּתְּשׁוּבָה] אֶת כָּל הָעוֹלָם בְּשָׁנָה!

רַבִּינוּ זֶה כָּל הַגְּמָרוֹת, זֶה רַבִּינוּ. זֶה אֵיךְ לְהַתְּפַלֵּל, מִקֹּדֶם אוֹמְרִים שִׁירָה, שָׁרִים מִשָּׁהוּ. אֵיזָה נִגּוֹן,

מִרְאֵי מְקוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

נִפְתְּלֵי זְכוּרוֹנוֹ לְבָרְכָה: "אֲנִי רוֹצֵה לְשַׁתְּהִי מְעַרְבִים עִם הָעוֹלָם" וּבִלְשׁוֹן הַמְּרַגֵּל בְּזוֹ הַלְשׁוֹן: "אֵיךְ ווִיל אִיר זֶאֱלֹט זֵיִן אוֹיִם גַּעֲמִישֵׁט מִיֵּט דְּעַר וְעוֹלָם". וַרְצָה מִחֻמַּת זֶה, שֶׁתְּפַלְּלוּ כָּל הַצְּבוּר בְּבֵית-הַכְּפֻסֶּת שֶׁנִּקְרָא בְּשֵׁם "שׁוּמְרֵי לְבָקָר", שֶׁהוּא נִבְנָה אֵז בְּסֻמּוֹד עַל-יְדֵי אִישׁ אֶחָד, שֶׁרָצָה וְחָשַׁק, שֶׁאֲנָשִׁי-שְׁלוֹמֵנו יִתְּפַלְּלוּ שָׁם, וְגַם כָּל אֲנָשִׁי הַצְּבוּר הַתְּמִידִי שֶׁבְּזֶה בֵּית-הַכְּפֻסֶּת הַסְּפִימוּ עַל זֶה. [כִּי הַמְּחַלְקוֹת, שֶׁהֵייתָ בְּחַיֵּי רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, נִשְׁקֵט וְנִשְׁתַּקֵּעַ אַחַר פְּטִירַת רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, מֵלֵב רָבִם כָּכֵלֵם שֶׁל אֲנָשִׁי הָעִיר, וְנִתְמַהֲמָה זֶה הַהִשְׁקֵט עַד תְּחַלֵּת שְׁנַת תַּקְצ"ה, שֶׁעֲמַד מִי שֶׁעֲמַד, כֶּאֱשֶׁר נִסְפָּר לְקַמְנוּ. וְעַד זֹאת הַשָּׁנָה הָיוּ רִגְלִים אֲנָשִׁי הָעִיר לְבַקֵּשׁ אוֹרְחִים מֵאֲנָשִׁי-שְׁלוֹמֵנו לְסַעַד אֲצֵלֵם בְּסַעֲדַת רֹאשׁ-הַשָּׁנָה].⁷

כִּי מוֹהֲרָן רַפ"ט מ"ט: שֶׁמְעִיתִי מִפְּנֵי הַקְּדוּשָׁה, שֶׁאָמַר: אֲנִי נִקְוֵן חֲדָשׁ מֵלֵא יִשָּׁן. גַּם נִמְצָא בְּכַתְּבֵי דְיָו הַקְּדוּשָׁה.

בְּנֵן בֵּית-הַכְּפֻסֶּת אֲשֶׁר בְּאוּמָן, שֶׁשָּׁמַע אָבִי מִפִּי מוֹהֲרָן יָת זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, כִּי בְּשָׁנָה הָרִאשׁוֹנָה שֶׁאַחַר הַסְּתַלְקוֹת רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, לֹא נִמְצָא יוֹתֵר מִשְׁשִׁים אֲנָשִׁים, שֶׁבָּאוּ לְהַשְׁתַּטֵּחַ עַל קְבָרוֹ הַקְּדוּשׁ בְּעָרֵב-רֹאשׁ-הַשָּׁנָה, וְגַם זֶה הַמְּסַפֵּר הָרִים מֵאֵד אֶת הַבְּטָחוֹן בְּלֵב מוֹהֲרָן יָת זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, שֶׁתְּהִיָּה נִקְבָּעָה זֹאת הָאֶסְפָּה לְדוֹרוֹת פְּנִיחוֹ עַד הַיּוֹם, כִּי בַתְּחִלָּה לֹא עָלָה עַל דַּעְתוֹ כָּלֵל, שֶׁיִּתְּעוֹרֵר גַּם זֶה הַמְּסַפֵּר לְנִסְעַ לְרַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, עַל רֹאשׁ-הַשָּׁנָה לְאַחַר הַסְּתַלְקוֹתוֹ כְּמוֹ בִּימֵי חַיָּו, וּבְעָרֵב-רֹאשׁ-הַשָּׁנָה נִסְפָּם בְּלֵב רַבִּי יוֹדֵל וְרַבִּי שְׁמוּאֵל אֵזוֹיָק, זְכוּרוֹנֵם לְבָרְכָה, וְעוֹד מְגֹדְלֵי תְּלִמִּידֵי רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, לְהַתְּפַלֵּל עַל זֶה הַמְּקוֹם, שֶׁהַתְּפִלָּה בּוֹ רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, בַּעֲצָמוֹ בְּרֹאשׁ-הַשָּׁנָה הָאֶחָדוֹן שֶׁקֹּדֶם הַסְּתַלְקוֹתוֹ שֶׁנִּקְרָא בְּשֵׁם "הַמְּבֹאֵר", כְּמוֹבָא בְּסֻפֵּר "חַיֵּי מוֹהֲרָן" סִימָן ר"כ א. אֲבָל מוֹהֲרָן יָת זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה נִתְעַקֵּשׁ וְעֲמַד כְּנִגְדָם בְּטַעֲנוֹתוֹ, שֶׁשָּׁמַע מִפִּי רַבֵּנוּ, זְכוּרוֹנוֹ-לְבָרְכָה, שֶׁאָמַר פַּעַם אַחַת אֵלָיו וְלַחְבְּרוֹ רַבִּי

וּנְגוּן אַחַר הַתְּפִלָּה.

שְׁמִשׁוֹן בְּרִסְקִי. שֵׁם הֵם הָיוּ עוֹשִׂים אֶת זֶה [אֶת הַשְּׁעוֹר] עַד חֲצוֹת, וְרַבִּי [אֲבֵרָהם בּוֹרֵי] נִחְמָן הָיָה הוֹלֵךְ לִישׁוֹן [עַד חֲצוֹת, וְאִז הָיָה קָם לְתַקְּמוֹ חֲצוֹת]. אִז הוּא לֹא יָדַע לְמִי לְלַכְתָּ. אִז הוּא רָאָה חֲלוּם אֶת ר' נִחְמָן טוֹלְשִׁינְעֵר, אוֹכֵל. אִז הוּא אָמַר [ר'] נִחְמָן טוֹלְשִׁינְעֵר בְּחֲלוּם לְרַבִּי לִוי יִצְחָק אִם בְּבֶן שְׁלִי אֵין לָךְ הַשְּׂגָה, אִז בִּי יִהְיֶה לָךְ הַשְּׂגָה!?. אִז הוּא הִחְלִיט שֶׁהוּא הוֹלֵךְ לִישׁוֹן וְקָם חֲצוֹת [עִם הַחֲבוּרָה שֶׁל ר' אֲבֵרָהם בּוֹרֵי נַחְמָן]. אֲכָל אֲנָשִׁים לֹא יָדְעוּ מִלְמוּד גְּמָרָא בְּכָלֵל, רַק הָיָה ר' מַתְעֵס וְרַבִּי לִוי יִצְחָק, זֶה מָה שֶׁהָיָה, אֵלוֹ הָיוּ לוֹמְדִים [גְּמָרָא].

אִז צְרִיכִים לְדַעַת שֶׁעֲכָשׁוּ זֶה חֲטָא עֲמָלָק, נִלְחָמִים עִם הַחֲלוֹנִים וְ[הַאֲמַת הִיא שׁ] לֹא צְרִיכִים לְהִלָּחֵם אִתָּם, הֵם יַעֲשׂוּ תְּשׁוּבָה כָּלָם בְּשָׁנָיָה. כָּל אֶחָד נוֹסֵעַ בְּאוֹטוֹבּוּס מִתְיָשֵׁב לְיַד מִישָׁהוּ, אוֹ שׁוֹאֵל אוֹתוֹ מָה אֶתָּה בּוֹחֵר, מָה פְּכָה... בּוֹא תִבְחַר בַּתּוֹרָה, תִבְחַר בָּה'. מָה, אֲנַחְנוּ נִלְחָמִים לְמַעַן אֲגוּדָה, הֵם הַיְחִידִים שֶׁנִּלְחָמִים לְמַעַן ה', שְׁלֵא תִהְיֶה רִכְבַּת בְּשַׁבַּת, וְלֹא יִהְיֶה זֶה – תִּחְבּוּרָה צְבוּרִית בְּשַׁבַּת. [פִּיאַס חַס

וְהֵינּוּ שָׂרִים. בְּאוֹמָן הָיוּ שָׂרִים אֲרַבְעִים וְחַמֵּשׁ [דְּקוֹת]. וְאַחֲרֵי מַעְרִיב לְרַבִּי לִוי יִצְחָק הֵינּוּ מְחַכִּים אֲרַבְעִים וְחַמֵּשׁ דְּקוֹת, עַד שֶׁהוּא נִפְטָר בְּתַשְׁמ״ט. הוּא הָיָה מְחַזֵּיק לִי בֵּיד, וְכָל הַזְּמַן הָיָה מְדַרְבֵּן אוֹתִי, שְׁאֲנִי לֹא אֶפְסִיק מִלְרְקָד. וְכִכָּה שׁוּבוּ בָּנִים זֶה הַמְּקוֹם הַיְחִידִי שֶׁמְמַשְׁכִּים אֶת רַבִּי לִוי יִצְחָק, הַמְּקוֹם הַיְחִידִי! [בְּשָׂר הַמְּקוֹמוֹת שׁ] צוֹעֵקִים רַבִּי לִוי יִצְחָק, לֹא יוֹדְעִים מָה הֵם צוֹעֵקִים בְּכָלֵל, מָה הֵם מְדַבְּרִים בְּכָלֵל. רַבִּי לִוי יִצְחָק זֶה רַק לְלַמֵּד גְּמָרָא זֶה הַכֵּל, הוּא לְמַד גְּמָרָא וְשִׁלְחָן עָרוּךְ, מִי שֶׁעוֹד זוֹכֵר אוֹתוֹ, זֶה מָה שֶׁהוּא עֹשֶׂה כָּל הַיּוֹם. הוּא הָיָה הַיְחִידִי בְּאוֹמָן שֶׁלְמַד גְּמָרָא הַיְחִידִי.

הָיָה ר' מַתְעֵס וְרַבִּי לִוי יִצְחָק הָיָה לוֹ שְׁלוּשָׁה אֲרַבְעָה חֲבֵרָה לְיָדוֹ. ר' שְׁמִשׁוֹן בְּרִסְקִי הָיָה לוֹמֵד תַּנְיָף, הוּא לֹא לְמַד גְּמָרָא ר' שְׁמִשׁוֹן בְּרִסְקִי, הוּא הָיָה לוֹ קְבוּצָה. וְרַבִּי לִוי יִצְחָק לֹא יָדַע לְמִי לְלַכְתָּ, אִם אַחֲרֵי יִשְׂרָאֵל כַּהֵן. הוּא – יִשְׂרָאֵל כַּהֵן – הוּא הָיָה מְגִיעַ, הוּא הָיָה מְגִיעַ עִם ר'

ושלום יהיה תחבורה בשבת] אז כל הילדים יתחילו לסוע, ילד מסתובב ברחוב, אין לו מה לעשות, יראה רכבת, יעלה עליה. ממילא - כך לא לומדים בחדרים, שבת זה יום חפשי, אז הוא יעלה על הרכבת בשבת, יהיה תחבורה צבורית בשבת. יעלה בלי פרטיס בלי כלום. ילדים מרמות עולים על אוטובוסים בשבת. יש תחבורה, לא יודע, פרטית אולי, אז עולים על אוטובוסים. יש ילדים ברמות שמסתובבים ברחובות, ואין להם מה לעשות.

כשאמי נסעה לארץ החרימו את אבא שלה, מה הבת שלך נוסעת לארץ?! בזכות זה היא נשארה בחיים. לא יודע איך... היא אמרה פה לא יהיה לי שדוכים, אני רוצה להתחתן אני יעלה לארץ. שאלתי: מה פתאום עלית לארץ? מה לך ולארץ, הם היו סאטמר'ס, הכל סאטמר. בסגט הכל סאטמר, טאש זה הכל היה סאטמר. עכשו היינו פעמים כבר בסגט. היא אמרה: אבי לא היה לו כסף לנדוניה, היינו עשר בנות, שני בנים, (עשר בנות) חיים ויחזקאל. וראיתי שאני פה לא יתחתן לעולם, אמרתי אני יצטרף לבני עקיבה אני עולה לארץ. והיא הייתה היחידה שומרת שבת בכל חיפה. כל הילדים כבר נהיו כאן חלונים, אנחנו היינו המשפחה היחידה שנשארו דתיים עוד. היא נלחמה על כל נקדה של דת.

אז אנחנו צריכים לדעת אנחנו נלחמים למען אגודה, ואין בזה שום שאלה, ולא י"א ולא שום מפלגה אחרת, וזה לא מעגין אותנו אם הם בעד שובו בנים, או נגד שובו בנים, זה לא ענין שלנו. מקדם צריך לדאג לעם ישראל, שהעיר תהיה עיר חרדית. ירושלים הרב חרדים, בירושלים הרב חרדים. אפשר בקלות ראש עיר חרדי, והכל יהיה - בשנייה אחת משנים פה את כל המצב בארץ.

יש ספר על האמרי אמת -

אָמְרוּ לִי [אם] יִרְאוּ אוֹתָךְ בְּרָחוּב זָרָק.

הַאֲמַרְי אָמַת אָמַר אֲנִי רוֹצֶה לְהִבִּיא לְפָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת מִשְׁפָּחוֹת. יֵשׁ לִי אֶת הַסֵּפֶר מִהַאֲמַרְי אָמַת [שְׁאֲמַר] אֲנִי יִבִּיא לְפָה חֲמֵשׁ מֵאוֹת מִשְׁפָּחוֹת. הוּא הָיָה פֶה חֲמֵשׁ פְּעָמִים, בְּפַעַם הָאֲחֵרוֹנָה הוּא כָּבֵר לֹא עָשָׂה יוֹם טוֹב שְׁנַי – פֶּסַח. זֶה הָיָה כָּבֵר תַּרְצ"ט, אֲנִי חוֹשֵׁב שְׁזֶה הָיָה פֶּסַח תַּרְצ"ט, כִּי בְּצ"ח הִתְחִיל הַמְּלַחְמָה. וְאִזּוּ הוּא אָמַר עֲכָשׁוּ אֲנִי הוֹלֵךְ לְהִבִּיא כְּמָה מִשְׁפָּחוֹת, וְאִזּוּ הוּא נִתְקַע שָׁם [בְּאִירוּפָה הַבּוֹעֶרֶת].

הוּא אָמַר אֲנִי יִבִּיא חֲמֵשׁ מֵאוֹת מִלּוֹדָז. לּוֹדָז כָּלָם הָיוּ מִלִּיּוֹנִים עֲשִׂירִים מִלִּיאָרְדִּיסְטִים, אֲנִי הוֹפֵךְ פֶה אֶת כָּל הָאָרֶץ. צְרִיכִים רַק חֲמֵשׁ מֵאוֹת מִשְׁפָּחוֹת, עִם יְלָדִים, כָּל אֶחָד עִם עֲשָׂרָה יְלָדִים. אוֹ יִהְיֶה פֶה יְשִׁיבוֹת, יִהְיֶה פֶה חֲדָרִים, יִהְיֶה פֶה הַכֹּל. לֹא הָיָה [בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל] חֲדָרִים, לֹא הָיָה כְּלוּם, לֹא הָיָה שׁוּם דְּבָר. הוּא רָצָה לְהַפְּךְ אֶת הָאָרֶץ, אֲבָל כָּבֵר הִתְחִילָה הַמְּלַחְמָה, זֶה הָיָה בְּתַרְצ"ט [שְׁבִיעִי] שֶׁל פֶּסַח.

עִם כְּפֹה, יִשְׁבְּרוּ לְךָ אֶת הָעֲצָמוֹת, טוֹב, עַד הַיּוֹם הֵם מְחַכִּים לְשִׁבְר לִי אֶת הָעֲצָמוֹת, הֵם כָּבֵר כָּלָם אֵינָם בְּחַיִּים.

אִזּוּ [שְׁאֲלַתִי אֶת אֲמִי]: מָה פְּתֹאוֹם עָלִית לְאָרֶץ: אִזּוּ הִיא עָלְתָה בְּתַרְצ"ו הִתְחַתְּנָה בְּתַרְצ"ז – תַּרְצ"ח כָּבֵר הִתְחַתְּנָתִי [אוֹלֵי צ"ל: נוֹלַדְתִּי] אַרְבַּע שָׁנִים לְפָנַי הַשּׁוֹאֵה. הָיְתָה נִשְׁאֲרֶת עוֹד שְׁנָה כָּבֵר לֹא נִתְּנוּ לְצֵאתָ, הִיא כָּבֵר הִסְפִּיקָה לְסִדֵּר וַיִּזָּה – סְרִטִּפִּיקֵט לְאַבָּא שְׁלָה. אִזּוּ אָמְרוּ לוֹ עֲכָשׁוּ עוֹד מַעֲט מִתְחִילָה הַמְּלַחְמָה, אֶתָּה כָּבֵר אֵי אֶפְשָׁר.

הַיִּטְלָר הָיָה מְכַרִּיז כָּל יוֹם שֶׁהוּא יִהְרַג אֶת כָּל הַיְּהוּדִים, כָּל יוֹם הוּא הָיָה מְכַרִּיז, אֲנָשִׁים הָיוּ עוֹשִׂים מְזֶה צְחוּק. אִזּוּ שְׁאֲמַא שְׁלִי [עָלְתָה לְאָרֶץ], אִזּוּ הָיִינוּ הַמִּשְׁפָּחָה הַדְּתִית הַיְּחִידָה בְּכָל חִיפָה. כְּלוּמַר עוֹד הָיָה כְּמָה הוֹרִים שְׁשִׁמְרוּ שְׁבֵתָה, אֲבָל בְּנִים דְּתִיִּים הָיִינוּ יְחִידִים, כָּל הַבְּנִים עָזְבוּ אֶת הַכֹּל. מִי שֶׁהִגִּיעַ לְאָרֶץ אִזּוּ הוּא זָרָק אֶת הַכֹּל תוֹךְ שְׁנֵיָה. כִּי יִצָּר הָרַע יֵשׁ לְכָל אֶחָד, הוּא רָאָה שְׁכָלָם זוֹרְקִים אִזּוּ גַם הוּא

נוֹסֵעַ לְאוֹמֵן...?! אֲנַחְנוּ גַם רוֹצִים לְסוּעָה...! אַתָּה יוֹדֵעַ מָה, אֲנַחְנוּ נִשְׁלַם לָךְ אֶת הַכַּרְטִיס. סְפוּר אֲמַתִּי. אָבֵל מִי זֶה הָרֵב שֶׁלָּךְ? הָרֵב שְׁלִי זֶה אֲלִיעֶזֶר בְּרֶלְנֵד, תְּבוּא, תְּרָאָה לְנוּ אֵיפֹה גָר. תְּבוּאוּ. אִזְ הֵם בָּאוּ לְכָאן, לְרֵאוֹת אֶת הַבֵּית, שְׁלָמוּ לוֹ אֶת כָּל הַכַּרְטִיס לְאוֹמֵן. שְׁלוּשָׁה חֳלוֹנִים עָמְדוּ מֵאַחֲרָיו, בְּלִי שְׁהוּא אָמַר לָהֶם כְּלוּם, סֵתָם רוֹאִים אַחַד עִם פְּאוֹת, בְּשִׁבִיל מָה אַתָּה צָרִיךְ תְּעוּדַת זְהוּת, מָה לָּךְ וְלַמְדִינָה הַזֹּאת... לְתְּעוּדַת זְהוּת...? אֲנִי רוֹצֵה לְסוּעָה לְאוֹמֵן. אִזְ הַחֳלוֹנִים מִתְּעוֹרְרִים בְּשָׁנִיָּה, זֶה הַנִּיצוּץ נִדְלָק בְּשָׁנִיָּה!. לְכָל אַחַד יֵשׁ נִיצוּץ לְכָל אַחַד יֵשׁ לוֹ נִקְדָּה יְהוּדִית, לְכָל אַחַד יֵשׁ לוֹ חֵלֶק בְּאִיזָה מִצְוָה, בְּשָׁנִיָּה אַחַת [הַנִּיצוּץ הַיְהוּדִי נִדְלָק]!.

יֵשׁ סְפוּרִים בְּלִי סוּף אֵיךְ חֳלוֹנִים עָזְרוּ לְהַמּוֹן בְּרֶסֶלְבִים לְסוּעָה לְאוֹמֵן. אֲנִי לֹא נוֹסֵעַ, לְפָחוֹת שְׁאֲנִי יִשְׁתַּתֵּף בְּכַרְטִיס שֶׁלָּךְ. בְּשָׁנִיָּה אַחַת אֶפְשָׁר לְקַרֵב פֹּה אֲלֵפִים אֲלֵפִים.

כָּל אַחַד יִכּוֹל לְהִבִּיא יוֹתֵר

אִזְ עַל כָּל פְּנִים צָרִיךְ לְדַעַת שְׁבִשְׁנִיָּה אַחַת אֶפְשָׁר לְהַפְּךָ אֶת כָּל הָאָרֶץ. כָּל אַחַד צָרִיךְ, בְּאוֹטוֹבוּס בְּדֶרֶךְ, בְּסוּפֵר מַרְקֵט, אֵיפֹה שְׁהוּא מַגִּיעַ, הוּא נֶעֱמַד לְיַד מִישָׁהוּ, הוּא נֶעֱמַד לְיַד מִישָׁהוּ.

הִיָּה אַחַד בְּרֶסֶלֶב שְׁעַמַּד בְּתוֹר לְקַבֵּל - לְעִשׂוֹת תְּעוּדַת זְהוּת, בְּמִשְׁרַד הַפְּנִים כְּאֵן. הוּא רָצָה לְעִשׂוֹת תְּעוּדַת זְהוּת, אַחַד בְּרֶסֶלֶב. אִזְ עָמְדוּ אַחֲרָיו שְׁלוּשָׁה - אֲרַבְּעָה חֳלוֹנִים, אָמְרוּ; לְמָה אַתָּה צָרִיךְ לְעִשׂוֹת תְּעוּדַת זְהוּת. הוּא אָמַר אֲנִי רוֹצֵה פְּסוּפּוּרֵט. לְמָה אַתָּה צָרִיךְ פְּסוּפּוּרֵט?. אֲנִי רוֹצֵה לְסוּעָה לְאוֹמֵן. אַה לְאוֹמֵן?! וְאוּרָה אַתָּה

שָׁם שְׁלוֹשׁ מֵאוֹת [סְפָרֵי תוֹרָה בַּפֶּתַל הַמְּעַרְבִי], שְׁאֵלְתִי מִיִּשְׁהוּ אָמַר לִי שְׁלֹשׁ מֵאוֹת, הֶרֶב רַבִּינוּבִיז' אָמַר שֵׁישׁ שָׁם שְׁלֹשׁ מֵאוֹת סְפָרֵי תוֹרָה. הוּא אָמַר אֲנִי יִתֵּן רַק אַרְבָּעִים, שֶׁהֲרַפְּוֹרְמִים לֹא יְבוֹאוּ לְבַקֵּשׁ גַּם כֵּן. הֲרַפְּוֹרְמִים יְבוֹאוּ יִרְאוּ שׁ[נֹתְנִים לְשׁוֹבוֹ בְּנִים וַיִּבְקְשׁוּ גַם]. הֵם גַּם רוֹצִים סְפָרֵי תוֹרָה, כְּלָם.

לְכֵן בַּתּוֹרָה לֹא כָּתוּב שׁוֹם מְצוּהָ. רַק כָּתוּב "לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּתֵיכֶם" (שְׁמוֹת ל"ה ג') וְ"אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי" (שְׁמוֹת ט"ז כ"ט) זֶה מָה שְׁכָּתוּב. כִּי אוֹמֵר הַפְּסִיקְתָּא, שֶׁהַגּוֹיִים לֹא יַעֲתִיקוּ אֶת הַתּוֹרָה.

כְּשֶׁהֲקִימוּ אֶת אַמְרִיקָה, בִּשְׁנַת 1620, הֲקִימוּ אֶת אַמְרִיקָה. זֶה אַחֲרֵי הָאֲרֻמָּה הַסְּפָרְדִית, הָאִינְדִיאָנִים הָרְסוּ אֶת וִירְגִינְיָה, אֶת כָּל הַיְּשׁוּבִים [הָאִירוּפִים בַּעֲפוֹן אַמְרִיקָה] הֵם הָרְסוּ. הִיָּה בְּאַמְרִיקָה. אִז הֵם הָרְסוּ אֶת וִירְגִינְיָה, וְהֵם לֹא מְצָאוּ כָּכָר שׁוֹם דְּבָר. הֵם הִגִּיעוּ לְקִיפְקוֹד – הִגִּיעוּ בִּשְׁנַת 1620, הַמְּנַהֵג הִיָּה בְּדִפּוֹרְד. זֶה הָרְחוּב בְּדִפּוֹרְד בּוֹיְלִיאִמְסְבוֹרְג בְּכָל מְקוֹם בְּדִפּוֹרְד אֲוֹנִיו. הוּא הִיָּה הַמְּנַהֵג הוּא אָמַר פֶּה הוֹלְכִים

מִחֲמָשִׁים, הוּא רַק צָרִיף לְדַבֵּר בְּסוּפֵר, בְּמִשְׁרַד הַפְּנִים. הוּא עוֹמֵד לִיד מִיִּשְׁהוּ, הוּא יִשְׁאֵל אוֹתוֹ; מִי אַתָּה? מָה אַתָּה? מָה אַתָּה עוֹשֶׂה?. תְּבוֹא לְבַקֵּר בְּיִשְׁבֵּיכָה, תְּבוֹא כָּכָה. תְּבוֹא לְבַקֵּר פַּעַם בְּשַׁבָּת, תִּרְאֶה שִׁירָה, תִּרְאֶה מִשְׁהוּ, תִּרְאֶה חוֹיָה.

מָה, נִסְעוּ לְמַסְבָּה, מָה יִצְאֵ מִכָּל הַמַּסְבָּה? מַעֲשֵׂה שְׁטָן. נִכּוֹן "וְשִׁמְחַתְּ בַּחֲגֹף" (דְּבָרִים ט"ז י"ד) אֲנִי מִבִּיז, מְצוּת עֲשֵׂה. אָבֵל תִּרְקְדוּ עִם הַסְּפָרֵי תוֹרָה. רְקִדְנוּ עִם הַסְּפָרֵי תוֹרָה עַד שְׁתִּים עֶשְׂרִים וַחֲצִי [בְּלִיל שְׁמַחַת תּוֹרָה]. הִיָּינוּ צָרִיכִים לְרַקֵּד עַד הַבִּקְרָה, הִיָּינוּ מִבְּטָלִים אֶת הַגְּזֵרָה!. הַחֲלִילִים אָמְרוּ רוֹצִים לְלַכֵּת לִישׁוֹן, פְּתַחוּ שְׁנַלְךְ לְבַד, שְׁלֹא נִשְׁבַּר לָהֶם אֶת כָּל הַחֲנִוּוֹת בְּדִרְךָ. בְּסוּף לֹא נִתְּנוּ לָנוּ לַעֲלוֹת אֶת הַמְּדֻרְגוֹת, הִיָּינוּ צָרִיכִים לַעֲשׂוֹת סִיבוּב.

אִז בְּשִׁנְיָה הָאֲחֵרוֹנָה קִבְּלָנוּ אֶת הַרְשׁוֹת [לַעֲרוֹף הַקְּפוֹת בְּלִיל שְׁמַחַת תּוֹרָה בַּפֶּתַל הַמְּעַרְבִי]. כִּי שׁוֹבוֹ בְּנִים זֶה 'הַמְּקוֹם הַכִּי מְסָנ' הַיּוֹם. קִבְּלָנוּ אֶת הָאֲשׁוּר לַעֲשׂוֹת בְּכַתֵּל. יִצְאֵ לְטוֹבָה עֲשִׂינוּ [הַקְּפוֹת] עִם אַרְבָּעִים סְפָרֵי תוֹרָה – רְקִדְנוּ. אָמְרוּ שֵׁישׁ

מִתְרַיֵּג מִצְוֹת רַק כְּמָה מִצְוֹת
כְּתוּבִים, הַשָּׂאָר זֶה רַק רְמִזִּים
בְּבִנְיָן אָב וְכָכָה. כִּי הֵם הָיוּ -
הַגּוֹיִים רוֹצִים לְהַעֲתִיק אֶת כָּל
הַתּוֹרָה מִהֵיחֲדוּם.

הָיָה שְׁמֵעוֹן הַפְּקוּלִי, הוּא הַעֲבִיר
אֶת זֶה (- אֵת יוֹם הַשְּׁבִתוֹן שֶׁל הַנוֹצְרִים)
מִשְׁבֶּת לְרֵאשׁוֹן. כִּי הֵם שָׁמְרוּ
שְׁבֶת? אִז הַגּוֹיִים אָמְרוּ גַם הֵם
שָׁמְרוּ שְׁבֶת, מָה הַהֲבָדֵל. אִז הָיָה
שְׁמֵעוֹן הַפְּקוּלִי, אִז הוּא הָיָה תִנְא
וְנִהְיָה אֶפִּיפִיור, שֶׁהוּא הָיָה
אֶפִּיפִיור וְהוּא הַעֲבִיר אֶת זֶה
מִשְׁבֶּת לְרֵאשׁוֹן. קָרָאוּ לוֹ שְׁמֵעוֹן
הַפְּקוּלִי צְרִיכִים אֶת כָּל הַתּוֹלְדוֹת
שָׁלוֹ לְקָרָא*.

לְפִי הַתּוֹרָה. אֵין נְצֻרוֹת, הַכֹּל
שָׁקֵר, אָמַר אֵין חַג מוֹלָד, הוּא לֹא
נוֹלָד וְלֹא הָיָה וְלֹא נִבְרָא. זֶה הַכֹּל
שָׁקְרִים, הוּא אָמַר אֵין חַג מוֹלָד,
בְּחַג הַמוֹלָד עוֹבְדִים. הוּא אוֹמֵר
שְׁבֶת זֶה יוֹם שֶׁל תְּפִלוֹת, יוֹם
רֵאשׁוֹן מְשַׁחֲקִים כְּדוֹרְגָל - לֹא
בְּשֶׁבֶת. חֲמִשָּׁה יָמִים עוֹבְדִים וְזֶה
מִסְפִּיק, בְּשֶׁבֶת זֶה רַק תְּפִלוֹת,
יוֹשְׁבִים בְּמִשְׁפָּחוֹת, יוֹשְׁבִים
בְּכִנְסִיּוֹת שָׂרִים, חִבְרוּ תְּפִלוֹת
מִיחֲדוֹת. כְּכֹה זֶה הָיָה מִ-1620
עַד 1670.

כָּלֵם רוֹצִים לְלַכֵּת לְפִי הַתּוֹרָה,
אֵין דְּבַר כְּזֶה. כָּל הַגּוֹיִים, כָּלֵם,
רוֹצִים לְלַכֵּת לְפִי הַתּוֹרָה. לְכֵן
בַּתּוֹרָה לֹא כְּתוּב שׁוֹם מִצְוָה,

מִרְאֵי מִקּוֹמוֹת וְהַעֲרוֹת

מֵאֵד וַיֹּאמֶר אִישׁ אֶל רֵעֵהוּ אוֹי לֵנוּ כִּי חֲטִאנוּ
שְׁבִימֵינוּ נִהְיִיתָ הִרְעָה הַזֹּאת בְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר לֹא
שָׁמְעוּ אֲנַחְנוּ וְאֲבוֹתֵינוּ, וַיֵּצֵר לָהֶם מֵאֵד וַיִּשְׁבּוּ
וַיִּבְכוּ וַיִּשְׂאוּ עֵינֵיהֶם אֶל הַשָּׁמַיִם וַיֹּאמְרוּ אֲנֵנוּ ה'
אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם תֵּן לָנוּ עֲצָה מִה לַעֲשׂוֹת כִּי אֲנַחְנוּ
לֹא נָדַע מִה לַעֲשׂוֹת וְעַלֶיךָ עֵינֵינוּ כִּי נִשְׁכַּח דָּם
נָקִי בְּקִרְבִּי עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל עַל אֲדוֹת אוֹתוֹ הָאִישׁ.
עַד מִתִּי הִיָּה זֶה לָנוּ לְמוֹקֵשׁ שֶׁתְּחַזֵּק יָד
הַנוֹצְרִים עֲלֵינוּ וְהוֹרִגִים אוֹתָנוּ כְּמָה וְכְמָה,
וְאֲנַחְנוּ נִשְׂאָרִים מֵעַט. וְבָעוֹן מוֹקֵשִׁי עִמָּךְ בֵּית
יִשְׂרָאֵל נַעֲשֶׂה זֹאת וְאֵתָה לְמַעַן שִׁמְךָ תֵּן לָנוּ
עֲצָה מִה לַעֲשׂוֹת לְהִיּוֹת נִבְדָּלִים מֵעַדֵת
הַנוֹצְרִים.

וַיְהִי כְּכֹלְתָם לְדַבֵּר וַיִּקַּם זָקֵן אֶחָד מִן הַזְּקֵנִים
וַשְׁמוֹ שְׁמֵעוֹן כִּיפֵא וְהִיָּה מִשְׁתַּמֵּשׁ בְּבֵת קוֹל,
וַיֹּאמֶר לָהֶם שְׁמַעוּנִי אַחֵי וְעַמִּי, אִם טוֹב בְּעֵינֵינוּ

⁸ מִצְאָתִי: אוֹצֵר הַמְדַרְשִׁים אֲגַדְת שְׁמֵעוֹן כִּיפֵא
עֲמוּד 557
וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיִּגְדַּל מְרִיבָה בֵּין
הַנוֹצְרִים וּבֵין הַיְהוּדִים, כִּי כֹאשֶׁר רָאָה נוֹצְרֵי אֵת
יְהוּדֵי הַרְג אוֹתוֹ וְהַצָּרָה הִיתָה הוֹלֶכֶת וְתוֹקֶפֶת
עַד שְׁלֹשִׁים שָׁנָה. וַיִּתְאַסְפוּ הַנוֹצְרִים לְאַלְפִים
וּלְרַבָּבוֹת, וַיִּמְנְעוּ אֵת יִשְׂרָאֵל מִלְּעֹלוֹת לְרַגֵּל
וְהִיתָה צָרָה גְדוֹלָה בְּיִשְׂרָאֵל כִּיֹּם שֶׁנַּעֲשֶׂה בּוֹ
הַעֲגָל וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִים מִה לַעֲשׂוֹת. אֶךְ אֲמוֹנְתָם
מִתְחַזְּקֶת וְהוֹלֶכֶת וַיִּצְאוּ שָׁנִים עֶשֶׂר אֲנָשִׁים
וַיִּתְּלָכוּ בְּשָׁנִים עֶשֶׂר מַלְכוּיּוֹת וַיִּתְּנָבוּ בְּתוֹךְ
הַמַּחְנֶה נְבִיאוֹתֵיהֶם, וַיִּטְעוּ יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵיהֶם,
וְהֵם הָיוּ אֲנָשֵׁי שֵׁם וַיְחַזְּקוּ אֵת אֲמוֹנַת יֵשׁוּ כִּי
אֲמָרוּ שֶׁהֵם שְׁלוּחֵיו וַיִּתְּלָקְטוּ אַחֲרֵיהֶם עִם רַב
מִבְּנֵי יִשְׂרָאֵל.
וַיִּרְאוּ הַחֲכָמִים אֵת הַדְּבַר הַרַע הַזֶּה וַיִּרְעוּ לָהֶם

כָּלוּם. הַתּוֹרָה הַעֲלִימָה אֶת הַכֹּל, הַכֹּל זֶה תּוֹרָה שְׁפָעַל פָּה. שֶׁהַגּוֹיִים לֹא יוּכְלוּ לְחַקּוֹת אֶת הַיְהוּדִים. וְכָל אֶחָד רוֹצֵה לְשָׁמֵר שְׁבֵת, כָּל אֶחָד רוֹצֵה לְסוֹעַ לְאוֹמֵן. פַּעַם עוֹד הָיָה חֲבִ"ד,

אִז מְדַבְּרִים עַל זֶה שְׁכַלְם רוֹצִים לְשָׁמֵר שְׁבֵת, וְכַלְם, יֵשׁ 'שְׁבֵתְנִיקִים' וְיֵשׁ הֶמוֹן גּוֹיִים שׁוֹמְרֵי שְׁבֵת. וְכַלְם רוֹצִים לְעֲשׂוֹת מָה שְׁכָתוּב בַּתּוֹרָה, רַק הֵם לֹא יוֹדְעִים, הַתּוֹרָה לֹא כָתְבָה

מראי מקומות והערות

סובל כל היסורים כדי לפדות אתכם מן הגיהנום. ועתה הוא מזהירכם ומצוה לכם שלא תעשו עוד רעה לשום יהודי ואם יאמר יהודי לנוצרי לך עמי פרסה ילך עמו שתי פרסאות, ואם יכנו יהודי על הלחי השמאל יטה לו גם הלחי הימין כדי שיאכלו שכרם בעוה"ז ובעולם הבא יהיו נדונים בגיהנום, ואם תעשו כך תזכו לשבת עמו במחיצתו.

והנה הוא מצוה עליכם שלא תחוגו את חג המצות אך תחוגו את יום מיתתו, ובמקום חג השבועות תחוגו ארבעים יום משנסקל ועלה לרקיע אח"כ, ובמקום חג הסוכות תחוגו יום לידתו וזביום השמיני ללידתו תחוגו היום אשר נמול בו.

ויענו כלם ויאמרו כל אשר דברת נעשה אך אם תשא אצלנו, ויאמר אנכי יושב ביניכם אם תעשו לי כאשר צוה עלי לבלתי לאכול שום מאכל רק לחם צר ומים לחץ, ועליכם לבנות לי מגדל בתוך העיר ואשב בו עד יום מותי. ויאמרו כדברך כן נעשה, ויבנו לו מגדל ויהי לו המגדל לדירה ויתנו לו חק דבר יום ביומו עד יום מותו לחם ומים וישב בתוכו, ויעבוד את אלהי אבותינו אברהם יצחק ויעקב ויעש פיוטים לרוב מאד וישלחם בכל גבול ישראל למען יהיה לו לזכרון בכל דור ודור, וכל פיוטיו אשר עשה שלח לרבנותיו. וישב שמעון בתוך המגדל שש שנים וימת ויצו לקבור אותו במגדל ויעשו כן. אחר כך בנו עליו בנין מפואר ועדיין מגדל זה ברומי וקורין אותו פיטר והוא שם של אבן, שישב שם על האבן עד יום מותו.

דברי אבדיל את האנשים האלה מעדת בני ישראל ולא יהיה להם חלק ונחלה בקרב ישראל, אך אם תקבלו עליכם את העון. ויענו כלם ויאמרו נקבל עלינו העון אך כאשר דברת עשה.

וילך שמעון כיפא בתוך ההיכל ויכתוב את השם הגדול ויקרע בשרו וישם הכתב בתוכו ויצא מן המקדש ויוציא את הכתב וילמוד את השם, וילך אל עיר מטרופולין של הנוצרים ויצעק בקול גדול ויאמר כל מי שיאמין בישו יבא אלי כי אני שלוחו, ויאמרו לו תן לנו אות ומופת, ויאמר להם מה אות אתם מבקשים ממני, ויאמרו האותות אשר עשה ישו בחייו עשה לנו גם אתה. ויאמר הביאו לי מצורע, ויביאו לו, וישם ידיו עליו והנה נרפא. ויאמר להם עוד הביאו לי מת אחד, ויביאו לפניו, וישם ידו עליו ויחי ויעמוד על רגליו. ויראו האנשים האלה ויפלו לפניו ארצה ויאמרו לו באמת אתה שלוחו של ישו כי הוא עשה לנו כך בחייו.

ויאמר להם שמעון כיפא אני שלוחו של ישו והוא צוה עלי ללכת אליכם. השבעו לי אם תעשו ככל אשר אני מצוה אתכם, ויענו כלם ויאמרו כל אשר תצוונו נעשה. ויאמר להם שמעון כיפא דעו כי ישו היה שונא לישראל ותורתם כמו שניבא ישעיה חדישיכם ומועדיכם שנאה נפשי, ועוד דעו לכם שאינו חפץ בישראל כמו שניבא הושע כי אתם לא עמי, ואף שיש בידו לעקור אותם מן העולם ברגע אחד מכל מקום אינו רוצה לכלותם, אך הוא רוצה להניח אותם כדי שיהיה תלייתו וסקילתו לזכרון לדורי דורות. ורוב עוני הגדול שהיה

היום כבר אין חב"ד, נגמר חב"ד, יש רק ברסלב!. כלם רוצים ברסלב, כלם רוצים לטוס לאומן!.

רבינו זה רק שירה וזמרה, זה רק תמיד תשיר. תשיר לפני התפלה, ואחרי התפלה. לא קופצים סתם לתפלה, אי אפשר. עושים שעה התבודדות מקדם, שרים כמה נגונים. 'אודה לא-ל'. והחתם סופר היה תמיד שר 'אודה לא-ל' לפני התפלה. הוא (היה שר) גם יר-ה רבוץ' כנראה. הוא חבר שירים - לחדש אלול הוא היה מחבר תפלות, וגם שירים - החתם סופר.

אז יש לנו, ברסלב זה הדבר הכי אמתי שיש, וזה שרש הנשמות! וכלם רוצים [להתקרב]. והיום זה אגודה זה המלחמה. אנחנו בצבא - אנחנו כבר מגייסים, אנחנו בצבא האמתי שנלחמים להרס את כל החלונות, ונקוה שהבחירות האלה כבר יהיה הבחירות האחרונות. בעזרת ה'.

אז כל אחד יראה לקרב חמשים איש, כל מי שהוא פוגש, בסופר, בדרך. הוא לוקח מונית או נוסע

באוטובוס. ברפכת, יכול תמיד לדבר עם עוד מישהו. מה אתה בוחר? מה ככה... אז אם הוא בוחר [באגודה], אז כל המשפחה שלו בוחרים [באגודה], כלם; אשתו, אבא שלו, אמא שלו, כלם יבחרו [באגודה]. כל אחד שמביאים, יכול להביא אתו, הוא ועוד חמשים איש, מביאים חמשים זה אלפים חמש מאות. ככה אפשר להביא את כל ירושלים בשנה אחת.

כי החלונים עוזבים את ירושלים, אין פה מה לעשות. אומרים; אין פה תאטרון. היה פעם ה'חאץ' גם זה נסגר להם, הכל נסגר להם כאן. אין להם שום בלויים כאן, אין להם שום דבר, הם בורחים מירושלים. בורחים מגילה, גלה כבר נהיה חרדי היום. היה המקום הכי חלוני - מה שיכול להיות, בהתחלה. נהיה חרדי. ושועפט [רכס הר שלמה] זה חרדי, וזה חומה זה גם יהיה חרדי. זה הכל הולך ונהיה חרדי כאן. אנשים רוצים את התורה, זה הנשמה שלנו!.

התורה זה לא כמו נצרות שהם הדביקו את זה סתם. לקחו...

מִצְחִיקָה אֵיךְ עוֹשִׂים אֶת הַתְּפִלִּין. אִז הָיָה אֶחָד שֶׁמִּמְנוּ לָמַד אֵיךְ עוֹשִׂים תְּפִלִּין, אֲנָשִׁים לֹא רָאוּ תְּפִלִּין בְּרוּסְיָה, לֹא רָאוּ שְׁבָעִים שָׁנָה. אִז אֶחָד שְׁקוֹבֶסְקִי שֶׁהוּא הָיָה אֲנִטִי יְהוּדִי וְשִׂיא הַכַּפְרָנִית, אִז הוּא עָשָׂה מְאֹמֵר שֶׁלֵּם עַל הַתְּפִלִּין. וְתֹאֵר אֵיךְ עוֹשִׂים אֶת זֶה. אִז מִזֶּה [אוֹתוֹ יְהוּדִי רְחוֹק] לָמַד אֵיךְ עוֹשִׂים תְּפִלִּין לְבַד. לָקַח עוֹר שֶׁל כֶּבֶשׂ, וְעָשָׂה תְּפִלִּין. אִז בְּזִכּוֹת הַשְּׁקוֹבֶסְקִי הַזֶּה. אִז אֲנָשִׁים רוֹצִים לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, רוֹצִים כִּכֶּה.

הָיָה יִגְאָל אֱלוֹן. אִז הוּא רָאָה חֲבֵדְנִ"ק, אִז הוּא [הַשְּׁלִיחַ] בָּא אֵלָיו שִׁינִיחַ תְּפִלִּין. אִז הַחֲבֵדְנִ"ק הַזֶּה שָׁאַל אוֹתוֹ. זֶה הָיָה בְּרַכְבָּת, נִסְעֵנוּ בְּרַכְבוֹת עוֹד, הַיּוֹם אֲנַחְנוּ כְּבָר לֹא נוֹסְעִים בְּרַכְבוֹת. אִז נִסְעֵנוּ בְּרַכְבוֹת, אִז הָיָה שֵׁם יִגְאָל אֱלוֹן שֶׁהוּא הָיָה אַחֲרָי עַל כָּל הָעֲתִיקוֹת עַל כָּל הָאֲרָכְאוֹלוֹגִיָּה. אִז נִגַּשׁ אֵלָיו חֲבֵדְנִ"ק אֶחָד, זֶה הָיָה בְּרַכְבָּת, לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין. אִז הוּא אָמַר לוֹ שֵׁם אֵיזָה מִלָּה, הוּא [יִגְאָל אֱלוֹן הָיָה] בְּכֻלָּל אֶפִּיקוֹרְס אִז פְּתָאוּם הוּא אָמַר לוֹ. כֵּן, אִז הוּא [שְׁלִיחַ חֲבֵדְנִ"ק]

אָדָם יְכוֹל [בְּמָקוֹם תְּפִלִּין לְהִשִּׁים פְּתָק] 'אֲנִי לֹא צִיּוֹנִי' [וּבְכַךְ מְקוֹם] "וּלְטָטַפְתַּ בֵּין עֵינֶיךָ" [דְּבָרִים ו' ח'] לֹא כָּתוּב [בַּתּוֹרָה] לְהִשִּׁים תְּפִלִּין. [אַחֲרַית] כָּל הַגּוֹיִים הָיוּ הוֹלְכִים עִם תְּפִלִּין, לֹא כָּתוּב. תַּעֲשֶׂה – תִּכְתֹּב 'אֲנִי יְהוּדִי לֹא צִיּוֹנִי' מִסְּפִיק, תְּשִׂים פֶּה [בְּמָקוֹם הַתְּפִלִּין] פְּתָק. חוּץ מִזֶּה אוֹמְרִים תְּשִׂים "בֵּין עֵינֶיךָ" הַתּוֹרָה מְטַעֵה בְּמִיחָד, תְּשִׂים בַּתּוֹךְ – [בֵּין] הָעֵינַיִם, שֶׁהַקְּרִיאִים יִשְׂמִימוּ אֶת זֶה בֵּין הָעֵינַיִם. שִׂיחֵהָ הַבְּדֵל בֵּינָנוּ לְבֵינָם, כָּל דְּבַר הַתּוֹרָה עוֹשֶׂה כִּכֶּה, שֶׁאֲנָשִׁים יִטְעוּ בָּהּ.

"וּלְטָטַפְתַּ בֵּין עֵינֶיךָ" אֲרַבַּע פְּעָמִים "וּלְטָטַפְתַּ בֵּין עֵינֶיךָ". מָה זֶה "טָטַפְתַּ" 'ט' בְּכַתְּפֵי שְׂתִים, 'פְּת' בְּאַפְרִיקֵי שְׂתִים. מָה כַּתְּפֵי וְאַפְרִיקֵי לְדַעַת מָה זֶה "טָטַפְתַּ". לֹא כָּתוּב – אֲרַבַּע פְּרָשׁוֹת לֹא כָּתוּב שׁוּם דְּבַר. לֹא כָּתוּב אֵיךְ עוֹשִׂים [אֶת הַתְּפִלִּין], אֵיךְ תּוֹפְרִים – כָּל צַד שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים וְגִידִים, לֹא כָּתוּב. זֶה לֹא כָּתוּב בַּתּוֹרָה בְּכֻלָּל, אֵיךְ עוֹשִׂים תְּפִלִּין.

הָיָה אֶחָד סוֹפֵר שְׁקוֹבֶסְקִי בְּרוּסְיָה, אִז הוּא עָשָׂה צְחוֹק מִהַתְּפִלִּין. אִז הוּא תֹאֵר בְּצוּרָה

אָמַר לוֹ שֶׁהוּא לֹא הֵנִיחַ תְּפִלִּין מֵעוֹלָם [דְּהֵינּוּ לִפְנֵי שְׁחֹזר בְּתַשׁוּבָה]. הַסֵּבָא שְׁלִי הוּא הֵנִיחַ תְּפִלִּין, הוּא הָיָה מְרוֹסְקָה, הוּא אָמַר אֲנִי רַק עֲכָשׁוּ הִתְחַלֵּתִי לְהֵנִיחַ תְּפִלִּין, אֲנִי מְרוֹסְקָה. הוּא [יִגְאֵל אֱלוֹן] אָמַר [לְשִׁלְיִחַ תַּפ"ד]: אֵתָה מְרוֹסְקָה...!! אַז עֲכָשׁוּ גַם אֲנִי מִנִּיחַ תְּפִלִּין. זֶה סִפּוּר אֲמָתִי.

אֲז כָּל אֶחָד רוֹצֵה לְהֵנִיחַ תְּפִלִּין, כָּל אֶחָד רוֹצֵה לְשָׁמֵר שַׁבָּת, כָּל אֶחָד רוֹצֵה לָבוֹא לְבִרְסָלָב, וּבִשְׁנֵי אַחַת אֶפְשָׁר לְקָרֵב אֶל־פִּי

אֲז בְּעֻזְרַת ה' אֲנַחְנוּ נַעֲשֶׂה עוֹד הַרְצָאָה כְּזֹאת. יֵשׁ לָנוּ רַק שְׁבֻעִים, אֲנַחְנוּ בְּדִיוֹק עֲכָשׁוּ שְׁבֻעַ - יֵשׁ לָנוּ עֲשָׂרָה יָמִים, [עַד לְיוֹם הַבְּחִירוֹת]. אֶפְשָׁר אֵת כָּל יְרוּשָׁלַיִם לְקָרֵב וּלְהַחְזִיר, וְשָׂדֵה יִהְיֶה כְּאֵן עִיר חֲרָדִית מִמֶּשׁ, וְכָל־מִי יִהְיֶה בְּרִסְלָב.!

שִׁיעוּרֵי שַׁב"ק פְּרֻשֵׁת וִיקְרָא תַּשַּׁפ"ד

כַּנְיִסַת הַרֵב

יֵשׁ דִּיוֹן בְּהֵאָד בְּיוֹם רֵאשׁוֹן לְמַה תְּלוּ אֵת הַמֶּנֶן, מַה הוּא עֲשֶׂה רַע זֶה לֹא בְּסֹדֵר, לְמַה הִרְגוּ אֵת הַמֶּנֶן מַה הוּא עֲשֶׂה יֵשׁ זְכוּת דִּיבּוּר, הוּא עֲשֶׂה לֶךְ מִשְׁהוּ רַע? לֶךְ? כֵּן וְלֶךְ? כֵּן אֲז יֵשׁ פֶּה 3 אַנְשִׁים בְּסֹדֵר. אֲז לְמַה הִרְגוּ אוֹתוֹ, וּבְכֻלָּל תְּלוּ שְׁנֵי בָּנִים שְׁלוֹ בְּיוֹם אֶחָד, זֶה לֹא בְּסֹדֵר צְרִיךְ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסֶק יִהְיֶה עֵינַי הָרַע, מוֹתֵר לְתַלּוֹת שְׁנֵי אַחִים בִּיחָד? (מִיִּשְׁהוּ עֵנָה כֵּן) הַרֵב אָמַר לֹא, אֲסוּר, מוֹתֵר לְתַלּוֹת אַבָּא וּבֶן בְּיוֹם אֶחָד? (עֵנָה כֵּן) הַרֵב אָמַר לֹא אֲסוּר לְמַה בְּתוֹרָה שְׁנֵי אַחִים בִּיחָד? לֹא צְרִיךְ לַעֲשׂוֹת הַפֶּסֶק, עֵינָא בִישָׂא, מוֹתֵר לְהַעֲלוֹת

אבא ובן אחד אחרי השני לתורה, לא צריך לעשות הפסק, אז איך תלו אותם ביחד, מילא המן היה בחמישים אמה, ועוד 6 זה עדין למעלה מ20 אמה לא שלטא ביה עינא אבל 4 למטה מ20 יש עינא בישא, כי כל אחד זה 4 אמות 3 אמות ועוד אמה ריווח אז 6 למעלה וחמש למטה בתוך 20. יהיה על זה משפט בהאג, זה לא פשוט, אז היה פורים, אז זה בסדר, גם רבה שחט את ר זירא בפורים כולם היו הורגים אנשים, גם רב כהנא הרג אחד שרצה למסור, זה היה עכשיו בדף יומי בבא קמא קיז' אבל זה לא היה בפורים אז הוא צריך לברוח, אח"כ רב יוחנן הרג אותו, כי רב יוחנן הרג

הוא חוזר בתשובה [כנראה קירב אותו ר' ישראל קרדונר] הוא לא חילל שבת אבל הוא היה מודרני כזה, אז אחרי שהוא הגיע לאומן הוא התחיל לתת שיעורים בליקוטי מוהר"ן עם הרש"י והרד"ק הוא ביאר כל פסוק בתנ"ך, כי חייבים ללמוד כל יום תנ"ך כל יום פרק, מי שנשוי יצטרך ללמוד את זה עם אשתו, יתחילו עם שמואל, מה כתוב שם בהתחלה? שעלי אמר לה את שכורה, היא אמרה לו זה לא שכרה זה כשרה, אולי אתה לא רואה טוב אולי אתה שיכור, אתה לא רואה שזה כשרה ולא שכורה.

לפני קריאת התורה

אתה תיסע לבת ים להורים שלך זה ליד הים אז תיסע דרך חיפה רחוב זבולון 2 איפה שגרת, אולי ברקוביץ יקח אותך עם מטוס, כי הוא היה צונח כל יום, פעם ביום או פעם בשבוע? הרב ענה פעם בשבוע, צניחה חופשית זה הכי כיף גם אני הייתי רוצה, אבל היום הוא צונח לתוך שובו בנים, אתה נוסע לאמא שלך איפה גרה ביבנה זה ליד הכור אטומי, כי חלקו אותו חצי בדימונה וחצי בפלמחים, תיקח איתך אוזני המן.

מה זה אוזני המן, מאיפה הגיע השם הזה אוזני המן, כי המן זה בכלל פרג באיטלקית או בצרפתית, אז היה בהתחלה המן 'טאש', זה כיסים של

שניים אותו ואת ריש לקיש, רב כהנא הרג את האישה הזה בבית הדין של רב, הוא אמר אני הולך להראות על החיטים של פלוני, בא רב כהנא נתן לו מכה אחת כאן במפרקת, הרג אותו. אז מה אם הוא אמר, יש חופש דיבור, בשביל זה להרוג אותו, אתם לא מקליטים נכון, שלא יבואו אלי אח"כ יגידו שאני ידעתי מזה. גם ר שמעון בר יוחאי הרג 2, את יהודה בן גרים ואת הזקן הזה שצחק עליו. כי ר שמעון טיהר את טבריה ושם שם כרשינין איפה שהיה עצמות הם עלו, הזקן הזה צחק עליו אז ר שמעון הרג אותו.

לפני ברוך שאמר

זה היה ר' שמשון בארסקי הוא הגיע לאומן אז הוא למד אתו, כי ר' שמשון בארסקי צאצא של רבינו בן אחרי בן משרה בת רבינו לא היו לרבינו בנים הצאצאים של רבינו זה רק מהבנות, אז הוא היה בן אחרי בן משרה בת רבינו וגם שרה גלבך, היא צריכה להיות הים בת 100, כי בתשא' היא הייתה בת 14, אז הנאצים רצחו את אבא ואמא שלה מול העיניים, היא בעצמה קברה אותם, היום היא צריכה להיות בת 98. אז ר שמשון בארסקי כשהוא הגיע לאומן הוא עוד לא חזר בתשובה, כי בהתחלה הוא למד שפות בהתחלה הוא היה מודרני הוא למד אצל המשכילים, אחרי זה

פּרָג, אִז אֵיךְ זֶה נִהְיָה אוֹזְנֵי הַמֶּזֶן, זֶה הִיָּה כִּיסִּים שֶׁל הַמֶּזֶן, כִּי כּוֹרֵשׁ מִצָּא אֶת הַכִּיסִּים שֶׁנִּבְכּוֹדְנִצֵּר הַחֲבִיא בְּנֵהָר, אֶתֶּה תִּמְצָא אֶת כָּל הָאוֹצְרוֹת שֶׁל הַמֶּזֶן, רַק תִּבְיָא לִי אֶחָד מִכָּל עֶשֶׂר אֲרָגְזִים שֶׁל זֶה.ב. אִז אֵיךְ זֶה נִהְפֵּךְ לְאוֹזְנֵי הַמֶּזֶן? כִּי הַעֵיֶקֶר זֶה אוֹרוֹת הָאוֹזֵן הַהִבְלִים שִׁיּוֹצֵאִים מֵהָאוֹזְנִים, כִּי שַׁעַם יִשְׂרָאֵל אִמֵּר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע הֵם זָכוּ לְאוֹרוֹת הָאוֹזֵן, עַד שֶׁהֵם עִבְדוּ עִ"ז אִז הֵם אִבְדוּ אֶת אוֹרוֹת הָאוֹזֵן, כִּי כֶּשֶׁם עֲשׂוּ אֶת הַעֲגָל הֵם אִבְדוּ אֶת הַכְּתָרִים שֶׁל נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע. אִז בְּפוֹרִים הַחֲזִירוּ אֶת זֶה (קִיִּימוּ וְקַבְלוּ הַיְהוּדִים), אִז בְּפוֹרִים אִפְשָׁר לְזָכוֹת לְאוֹרוֹת הָאוֹזֵן.

כִּישָׂא גַם אֲבָא וּבֶן זֶה אִסוּר זֶה "אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ", גַּם שְׁנֵי אַחִים אִסוּר אֶחָד אַחֵרֵי הַשְּׁנֵי, אִז אֵיךְ תִּלּוּ אוֹתָם בִּיחָד, זֶה עֵינָא כִּישָׂא, אִז הַחֲמֵשׁ הָרֵאשׁוֹנִים עִם הַמֶּזֶן הֵם 30 אִמָּה הָרֵאשׁוֹנִים אִז זֶה לְמַעְלָה 20 אִמָּה אִז זֶה בְּסֹדֵר, אֲבָל הַחֲמֵשׁ שֶׁלְמִטָּה נִשְׂאָר בְּקוֹשִׁיָּה, אִז בְּאִמַּת כִּי זֶה בְּפוֹרִים אֵינֶן שׁוּם עֵינָא כִּישָׂא, בְּפוֹרִים אִפְשָׁר לְהַחֲיוֹת מֵתִים. יִתְגַּדֵּל... אִז אֵיךְ תִּלּוּ אוֹתָם יַחַד, זֶה עֲשֶׂה זֶה חִיִּיב לְהִיּוֹת בְּתוֹךְ 20 אִמָּה וְעוֹד 70 בָּנִים שֶׁגַם אוֹתָם תִּלּוּ "שֶׁבַעִים בְּלַחֵם נִשְׁכְּרוּ" וְעוֹד 208 זֶה רוֹב בָּנָיו, אֲבָל הֵם עֲשׂוּ תְּשׁוּבָה, הֵם כּוֹלֵם הַתְּגִיירוֹ וְכוֹלֵם נִהְיוּ רֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת (בְּנֵי בָּנָיו שֶׁל הַמֶּזֶן לְמַדוֹ תוֹרָה בְּבִנֵי בְּרַק). כִּי כָּל הָרֵאשֵׁי יְשִׁיבוֹת שֶׁל הַיּוֹם כּוֹלֵם הֵם בָּנִים שֶׁל הַמֶּזֶן.

פּרָג, אִז אֵיךְ זֶה נִהְיָה אוֹזְנֵי הַמֶּזֶן, זֶה הִיָּה כִּיסִּים שֶׁל הַמֶּזֶן, כִּי כּוֹרֵשׁ מִצָּא אֶת הַכִּיסִּים שֶׁנִּבְכּוֹדְנִצֵּר הַחֲבִיא בְּנֵהָר, אֶתֶּה תִּמְצָא אֶת כָּל הָאוֹצְרוֹת שֶׁל הַמֶּזֶן, רַק תִּבְיָא לִי אֶחָד מִכָּל עֶשֶׂר אֲרָגְזִים שֶׁל זֶה.ב. אִז אֵיךְ זֶה נִהְפֵּךְ לְאוֹזְנֵי הַמֶּזֶן? כִּי הַעֵיֶקֶר זֶה אוֹרוֹת הָאוֹזֵן הַהִבְלִים שִׁיּוֹצֵאִים מֵהָאוֹזְנִים, כִּי שַׁעַם יִשְׂרָאֵל אִמֵּר נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע הֵם זָכוּ לְאוֹרוֹת הָאוֹזֵן, עַד שֶׁהֵם עִבְדוּ עִ"ז אִז הֵם אִבְדוּ אֶת אוֹרוֹת הָאוֹזֵן, כִּי כֶּשֶׁם עֲשׂוּ אֶת הַעֲגָל הֵם אִבְדוּ אֶת הַכְּתָרִים שֶׁל נַעֲשֶׂה וְנִשְׁמַע. אִז בְּפוֹרִים הַחֲזִירוּ אֶת זֶה (קִיִּימוּ וְקַבְלוּ הַיְהוּדִים), אִז בְּפוֹרִים אִפְשָׁר לְזָכוֹת לְאוֹרוֹת הָאוֹזֵן.

אַחֵרֵי שַׁחֲרִית

אִז אֵיךְ תִּלּוּ אֶת הַמֶּזֶן וְאֵת הַבָּנִים שֶׁלּוֹ בְּיוֹם אֶחָד, כִּי זֶה אִסוּר זֶה עֵינָא

והתקדשתם

ילד שיבוא בקדושה - לא יעזוב את הרב לשניה

יום תרועה יהיה לכם" (במדבר כט, א), [אומרת הגמ' שענין התקיעות הוא:] יבובי יביב וגנחתי גנח (ר"ה לך, ע"א). זה לעקר את כל הרע, לעקר את היצר הרע מהשרש, שלא ישאר שום יצר הרע בעולם. אז זה תקיעת שופר שאצל שרה שהיא רצתה להביא ילדים בלי תאוות, [שידעה] אם זה עם התאוות אז יהיו רשעים, לא ירצו ללמד תורה, יצמרכו אומנים, ויצמרכו חונכים, ויביאו אותם לרב עד ויהנסבורג, אם אדם מביא את הילד בקדשה, שתי דקות הוא מתקדש, הכל אצלו זה שתי דקות, אז יורדת נשמה שהיא רצה להתפלל, היא מתפללת עם הרב ולא עוזבת את הרב, יש ילדים לא עוזבים את הרב, לא מפסידים תפלה, שש שעות, שמונה שעות, עשר שעות, עומדים על המקום. ילד בגיל תשע, שבע,

שש, ועומד ליד הרב. אדם מבוגר חמש דקות אם הוא כבר עומד, ואי, זה כבר בטח צדיק הדור, זה כבר מסירות נפש, הוא כבר הגיע לכל המדרגות בטח, צריך לתת לו ציונים. איך עמדת והתפללת חמש דקות עם הרב, איזה גבור אתה, איזה חברה מן אתה, איזה מסירות נפש יש לך. ילדים קטנים עומדים פה מגיל חמש עד גיל שתים עשרה, לא זזים, שבת התפללנו מחמש וחצי עד שתים עשרה וחצי, לא זזו, לא זזים מהרב שניה. אם אדם מתקדש אז הוא מוריד ילדים קדושים, איפה שמתפללים הם רצים לשם, הם לא מחכים שיעירו אותם, וכל רגע בורחים, וצריכים לרדף אחריהם. הם לא זזים, הם תקועים פה כמו מסמרות. (מעלות הצדיקים).

הַפְּרָשָׁה

במושגת מורינו הרב

פרשת פרה - מי שנוגע בו הצדיק אפי' טיפה - מיד נטהר

שש פרות עזרא ושמעון הצדיק יחד היה שש פרות.° בית המקדש השני היה ארבע מאות עשרים שנה כל שבעים שנה היה פרה בערוך כל מאה שנה הפרה של משה היתה צריף להספיק מאז שעמד המשכן כשהגיע שנה שנה כלומר ארבעים שנות המדבר ועוד שמונה מאות ארבעים שנה יחד זה שמונה מאות שמונים, ואלו בבית שני הם עשו פרה אחת מאה ואחת שנה, איך יתכן היו לוקחים חביות ענקיות של מים ומפזרים טפה אפר, זה היה מעשה נסים שזה יכול להספיק לשמונה מאות איש, כל ימי משכן שילה, משכן שילה זה שלש מאות ותשע שנה, בנב וגבעון ואחרי זה ארבע מאות ועשר שנה של בית ראשון וכל פעם שעולים לרגל מטהרים הלויים היו עושים את זה כל יום כל

פרשת פרה נדבר על ההלכות, עכשיו אנחנו בפרשת פרה, הפרה נקראת מגדל עדר "ואתה מגדל עדר עפל בת ציון עדיף תאתה וכאה הממשלה הראשונה ממלכת לבת ירושלים" (מיקה ד, ח), משיח נקרא מגדל עדר, משיח יבוא ממגדל עדר, אנחנו אומרים בפרשת וישלח שרחל נפטרה בדרך אפרת, אומר הזהר שרחל לא נפטרה, רחל נכללה בלאה, כי העבודה היתה שרחל תכלל בלאה, זה היה העבודה של יעקב אומר הזהר בוישלח.
מגדל עדר מרמז לפרה זה רישא דלא אתידע, כי כל הענין של הפרה אדומה זה רישא דלא אתידע, זה היה צריף להבין, כי הפרה של משה של הספיקה לשמונה מאות תשעים שנה, בבית שני היו עוד

✽ מראי מקומות והערות ✽

° ותנמאל המצרי וישמעאל בן פיאבי עשו אחת אחת: (פרה ג' ה')

9 [פרה אדומה] הראשונה עשה משה, והשניה עשה עזרא, והמשל מעזרא ואליהו, ומי עשאון, שמעון הצדיק ויחננו כהן גדול עשו שתיים שתיים, אליהו ענין בן הקור

יסוד פרה אדומה שהצדיק הוא נקרא פרה והוא מכלה את הכל ומשה עשה פרה אחת יש שבע פרות עזרא עשה אחת שמעון הצדיק שתים אליהעניני בן הקוף שתים ומשיח יעשה את השמיני במשך ארבע מאות עשרים שנה היה לנו שש פרות ובמשך שמונה מאות תשעים שנה היה לנו פרה אחת שעשה משה ומהפרה הזאת אנחנו צריכים להזות ממנה והפרה הזאת זה סוד רישא דלא אתידע. כי הענין של טמאת מת מסביר רבי נתן זה דבר שאי אפשר להבין משפריצים מאפר פרה, והטמאה, אבי אבות הטמאה, הטמאה הכי גדולה - טמאת שרץ זה לא מטהר, וטמאת מצורע וטומאה אחרת זה לא מטהר זה רק מטהר טמאת מת. כי את המת אפשר להחזיר במחנה לוייה אפילו משה ואהרן היה ארון יוסף אתם והארונות של נדב ואביהוא כל זה הם סחבו עד שהם הגיעו לארץ ישראל, אפשר ללכת עם הארון, נביא רגע הלכות פרה אדומה הספר של רבי חיים קניבסקי... פרק י"ב מפרה. שזה כל הסוד של פרה אדומה שמי יכול לטהר בהזאת אפר פרה אדומה? רק הצדיק, שהוא נשרף כל שניה כל

מי שמגיע לבית המקדש צריך להזות עליו כל יום היו צריכים להזות בפתח בית המקדש, היה איזה מגדל ענק ואנשים ישבו מתחת המגדל, וכל הזמן היו משפריצים - כל יום משפריצים. מספיק שנוגע טפה אחת אבל היא צריכה להיות על הערף, על השערות, על הציפורן, עוד מעט נקרא את ההלכה הזאת בפרק י"ב בהלכות פרה אדומה, הרמב"ם כותב מספיק טפה כל שהיא שנוגעת באדם אבל אם זה רגל - חג באים מליונים - מליארד, לפי החשבון של המדרש רבה היו מליארדים לפני החורבן. הפרה אדומה זה רישא דלא אתידע זה הצדיק שנקבל טפה מהצדיק מגדל עדר שזה אוי לו לערוד, ערוד אמרנו זה עצמלק מלך ערד זה עצמלק 'אוי לו לאדם שפגע בו הערד ואוי לו לערוד שפגע בו רבי חנינא בן דוסא רבי חנינא בן דוסא היה ערוד והוא נצח את הערד הגמרא אומרת בחלין קל"ז שראיתי נחש כרוך על צב ויצא נחש ערוד מביניהם כלומר ערוד זה הפלאים זה חיה של כלאים זה מפלצת כזאת זה משהו מפלצתי זה חיה אימתנית כזו. כל זה מסביר המגלה עמוקות שזה כל

שְׁנֵיהֶם שׁוֹרְפִים אוֹתוֹ כֹּל שְׁנֵיהֶם הוּא נִשְׂרָף, הָאֵפֶר שְׁלוֹ מִסְפִּיק לְשִׁמּוֹנָה מֵאוֹת תְּשַׁעִים שָׁנָה זֶה לֹא פָּשוּט בְּכֹלֵל שָׁנָה שְׁנֵיהֶם הוּקָם הַמִּשְׁכָּן בְּבִי נִיֶּסֶן שָׂרְפוּ אֶת הַפָּרָה אַהֲרֹן לֹא מִשְׁתַּתֵּף רַק בְּנֵי אֶלְעָזָר קָרַח אוֹמֵר בְּטַח הוּא לֹא מִשְׁתַּתֵּף הִנֵּה נִשְׂרָפוּ לוֹ הַבָּנִים שְׁלוֹ – נָדָב וָאֶבְיָהוּ וְלֹא מִפְּנֵי שֶׁהִ' צוּהָ שְׂדוּקָא אֶלְיָעֶזֶר יַעֲשֶׂה זֹאת. מִשֶּׁה עוֹשֶׂה פֶה פְּרוֹטֶקְצִיּוֹת וּבִקְאֵת אַהֲרֹן לֹא רָאוּי לְכַהֲנָה וְהָרִי רָאִיָּה שֶׁעֲכָשׂוּ נִשְׂרָפוּ הַבָּנִים וְלִכְּן הוּא לֹא שׁוֹרֵף אֶת הַפָּרָה אֲדוּמָה כִּי הוּא מִפְּחָד שֶׁעֲכָשׂוּ גַם הוּא יִשְׂרָף מִשֶּׁה אוֹמֵר: לֹא, עֲכָשׂוּ אַהֲרֹן לֹא יִשְׁתַּתֵּף בְּשִׂרְפָה, הוּא לֹא יִדְלִיק אֶת הַמְּדוּרָה בְּלִ"ג בְּעוֹמֵר אַחֲרָת הוּא יִשְׂרָף לָנוּ גַם כֵּן. קָרַח מִבֵּין לָמָּה אַהֲרֹן לֹא יְכוּל לְשׂוֹרֵף אֶת הַפָּרָה אֲבָל הִזְהֵר אוֹמֵר חֵס וְשָׁלוֹם כִּי אַהֲרֹן זֶה קוֹדֵשׁ קוֹדֵשִׁים וְכֹל מִי שֶׁעוֹשֶׂה אֶת הַפָּרָה נִטְמָא וְלֹא אַהֲרֹן אֲסוּר לְהִטְמָא אֶפִּילוּ לְאֶלְפִית שְׁנֵיהֶם אֶפִּילוּ טְמֵאת עָרַב אֲסוּר לוֹ לְהִטְמָא. זֶה אַחֲרָת לְגַמְרִי. לֹא מָה שֶׁקָּרַח הִבִּין. עַל כָּל פָּנִים שְׂרַפְתָּ הַפָּרָה זֶה בִּי נִיֶּסֶן נִשְׂאָר שְׁלוֹשִׁים וְתִשַׁע שָׁנָה שְׁהִיוּ בַּמִּדְבָּר וְעוֹד שְׁמוֹנָה מֵאוֹת חֲמִשִּׁים שָׁנָה עַד הַחֲרָבָן כִּי אַרְבַּע מֵאוֹת אַרְבָּעִים שָׁנָה

אַחֲרֵי כֵּן יִשְׂרָאֵל לְאַרְצָה נִבְנְהָ הַבַּיִת הַרְאִשׁוֹן שֶׁעָמַד אַרְבַּע מֵאוֹת וְעֶשְׂרֵי שָׁנָה זֶה כְּמַעַט שְׁמוֹנָה מֵאוֹת תְּשַׁעִים שָׁנָה שְׂרַפְתָּ אַחַת מִסְפִּיק כָּל יוֹם עוֹבְרִים מֵאוֹת אֶלְפֵי אֲנָשִׁים בָּאִים לְבַיִת הַמִּקְדָּשׁ בְּרִגְלִים מְגִיעִים מְלִיאֲרָדִים מְגִיעִים מְלִיוֹנִים אוֹלֵי אֶפִּילוּ מְלִיאֲרָדִים וְצִרִיכִים הַכֹּל לְהִזוֹת הַכֹּל לְהַשְׁפִּירֵן, אִז כְּמָה כְּבֹר אֶפְשָׁר לְהַשְׁפִּירֵן יֵשׁ לִי כָּאֵן אֶת פְּרוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים קֵנִיבֶסְקִי הוּא אוֹמֵר הֵעֵקֵר שְׁזֵה יִגַּע בְּצִיפּוֹרָן אָדָם יְכוּל לְלַכֵּת בְּלִי נַעֲלִים יִגַּע לוֹ בְּצִפּוֹרָן שֶׁל הַרְגֵל כּוֹלֵם שֶׁם נִדְחָקִים אָדָם לֹא יוֹדֵעַ אִיפֹה זֶה יִפְגַּע לוֹ מִשְׁפָּרִיצִים מִיִּשְׁהוּ עוֹ מֵד עַל אִיזָה מְרַפֶּסֶת אוֹ עַל אִיזָה גִּג וּמִשְׁפָּרִיץ מִשְׁפָּרִיץ צָרִיף מִיְכָל עֲנֵק לְהַסְפִּיק לְמֵאָה אֶלֶף אִישׁ לְמִלְיוֹן אִישׁ מִסְפִּיק שְׁמִגִּיעָה טְפָה אַחַת אִם מְגִיעָה אֶפִּילוּ טְפָה אַחַת מִהַצְדִּיק אִם אָדָם זוֹכֵה שֶׁאֶפִּילוּ טְפָה אַחַת מִהַצְדִּיק מְגִיעָה לוֹ הוּא יְכוּל לְהִטְהַר מֵאֲבֵי אָבוֹת הַטְּמֵאָה מִהַטּוֹמָאוֹת הַכִּי גְדוּלוֹת בְּעוֹלָם וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְגֵאלָה שְׁלֵמָה בְּמִהְרָה בְּיַמֵּינוּ אָמֵן. (מסע אל השורשים).

הוספות ממורינו הרב שליט"א

וּתִיבֶּה וּמִיד יֵאמֵר בְּפִי וּבִלְבָבוֹ שְׂיוֹתֵר
הִיָּה לוֹ תַעֲנוּג וּשְׂמִיחָה בְּעִשְׂיֵית מִצְוֹת
עֲשֵׂה שֶׁל וּנְקֻדָּשְׁתִּי בְּאוֹפֵן הַנּוֹכַח לְעִיל
מִהַרְגֵּשֶׁת תַעֲנוּג גִּשְׁמִי הַזֶּה שֶׁהוּא
מִהַצְרַעַת מִשְׁכָּא דְחַוְיָא, וְכֵן יֵאמֵר.
וְרֵאָיָה לְדַבֵּר שְׂיוֹתֵר הִיָּה לוֹ תַעֲנוּג
וּשְׂמִיחָה בְּעִשְׂיֵית מִצְוֹת עֲשֵׂה שֶׁל
וּנְקֻדָּשְׁתִּי בְּאוֹפֵן הַנּוֹכַח לְעִיל שְׂאֵפִילוֹ הִיָּו
חֻסְפִּין אוֹתוֹ רֹצְחִים בְּאִמְצַע אֲכִילָה
וְהִיחִיד הַקְּדוֹשׁ לְעִשְׂוֹת לוֹ הַעֲנִיּוּם קָשִׁים
הִיָּיתִי מִשְׂמַח אֶת עֲצְמוֹ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ יוֹתֵר מִתַעֲנוּג גִּשְׁמִי הַזֶּה, אִךְ יוֹהֵר
שִׁיְהִיָּה דוֹכֵר אֶמֶת בְּלִבָּבוֹ וְשִׁיְהִיָּה אֵן
בְּשַׁעַת מַעֲשֵׂה תְקוּעַ עַל לוֹחַ לְבוֹ
בְּתוֹכֵיּוֹת וּבְפִנְיֵיּוֹת הַלֵּב בְּאִמְת גְּמוּר,
וְלֹא יִשְׁטָה אֶת עֲצְמוֹ לְהִיּוֹת כְּגוֹנֵב דַּעַת
עֲלִיּוֹנָה חֵם וְשָׁלוֹם.

שְׂכַחֵי תְרַ"ן יז

גַּם אִמֵּר שֶׁתּוֹנוּג שֶׁל הַצְּדִיק הָאֵמֶת,
קָשָׁה עָלָיו עֲנִין זֶה. וְלֹא דֵי שְׂאִין לוֹ שׁוֹם
תְּאוּהָה בְּלָל, כִּי אִם אֲדַרְבָּא יֵשׁ לוֹ יִסְוֵרִין
מִזֶּה מִמֶּשׁ כְּמוֹ יִסְוֵרִי הַתִּינוּק בְּשַׁעַת
מִילָה. כִּי מִמֶּשׁ יִסְוֵרִין אֵלּוֹ יֵשׁ לְהַצְּדִיק
בְּשַׁעַת זְוֹג וְיוֹתֵר מִזֶּה. כִּי הַתִּינוּק אֵין
לוֹ דַּעַת, עַל כֵּן אֵין הַיִּסְוֵרִים שֶׁלוֹ
דַּעַת יִסְוֵרִיו גְּדוֹלִים מִהַתִּינוּק. וְזֶה הִיָּה
אֲצִלְוֹ דְכָר פְּשׁוּטָא וְאִמֵּר שֶׁכָּל אָדָם יְכוֹל
לְזַבּוֹת לְבוֹא לְמַדְרַגָּה זוֹ. וּכְפִי הַנִּרְאָה
מְדַבְּרִיו הִיָּה שֶׁקֻּדְשֵׁתוֹ שֶׁל עֲצְמוֹ גְּבִיהַ
עוֹד יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

צעטיל קטן

מרבני הרב רבי אלימלך מליזענסק
זצוק"ל זיע"א

אֵלָה הַדְּכָרִים אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אוֹתָם הָאָדָם
וְחֵי בָהֶם:

א. כָּבֵל עַת וְרַנַּע שֶׁהוּא פְּנוּי מִן הַתּוֹרָה,
וּבְפִרְטָה שֶׁהוּא יוֹשֵׁב בְּטַל לְבַדּוֹ בְּחֵדֵר אוֹ
שׁוֹכֵב עַל מַטָּה וְאֵינּוֹ יְכוֹל לִישֹׁן, יִהְיֶה
מִהַרְהֵר בְּמִצְוֹת עֲשֵׂה זוֹ שֶׁל וּנְקֻדָּשְׁתִּי
בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְיִדְמָה בְּנַפְשׁוֹ וְיַצְיִיר
בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאִילוֹ אֵשׁ גְּדוֹל וְגוֹרָא בּוֹעֵר
לְפָנָיו עַד לֵב הַשָּׁמַיִם, וְהוּא בְּשִׁבִיל
קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שׁוֹכֵר אֶת טַבְּעוֹ
וּמְפִיל אֶת עֲצְמוֹ לְהָאֵשׁ עַל קִדּוּשׁ הַשֵּׁם
יִתְבָּרֵךְ, וּמַחְשַׁבָה טוֹבָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
מְצַרְפָּה לְמַעֲשֵׂה, וְנִמְצָא שְׂאִינוֹ שׁוֹכֵב
וְיוֹשֵׁב בְּטַל, רַק מְקַיִם מִצְוֹת עֲשֵׂה
דְאוּרֵייתָא.

ב. בְּפִסּוּק רֵאשׁוֹן שֶׁל קְרִיאַת שְׁמַע וּבִרְכָה
רֵאשׁוֹנָה שֶׁל שְׂמוֹנֶה עֶשְׂרֵה יְהַרְהֵר בְּנוֹכַח
לְעִיל, וְעוֹד יְכוּזִין אִם יַעֲנוּ אוֹתוֹ כָּל אוֹמוֹת
הָעוֹלָם כָּבֵל עֲנִיּוּם קָשִׁים וְיִפְשְׁטוּ עוֹרוֹ
מִבְּשָׂרוֹ לְהַכְחִישׁ חֵם וְשָׁלוֹם בִּיחֻדּוֹ,
יִסְבּוֹל כָּל הַיִּסְוֵרִים וְלֹא יוֹדֶה לָהֶם חֵם
וְשָׁלוֹם, וְיַצְיִיר בְּדַעַתוֹ וּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּאֵלּוֹ
עוֹשִׂין לוֹ כְּנוֹכַח לְעִיל, וּבְזֶה יֵצֵא יְדֵי חַיִּיב
קְרִיאַת שְׁמַע וְתַפְלָה בְּרִין.

ג. גַּם בְּשַׁעַת אֲכִילָה וְהִיחִיד הַקְּדוֹשׁ יְכוּזִין
כְּנוֹכַח לְעִיל, וּבְשִׁיתְחִיל לְהַרְגִישׁ תַעֲנוּג
גִּשְׁמִי יַצְיִיר בְּמַחְשַׁבְתּוֹ כְּנוֹכַח לְעִיל,

קדושת הפרשה

פרשת פרה - זה ענין השפלות

זה השפלויות! לכן זה ההשפלות! אם בנימין היה מקבל את ההשפלות בשמחה, הוא היה מקבל את כל בית המקדש, וזה יוסף מרמז להם גביע, גביע, גביע, זה שלוש עשרה מדות רחמים תמיד פורים נופל בשלש עשרה מדות רחמים. הרב'ה אומר: בפורים זוכים לפרה, על ידי פורים, שאדם נהפך לפרורים, כל מה שיש פורים, זה השפלות, הענוה, שאדם יזכה לכהן ענוה, כזה שפלות בפורים. מאה עשרים ושבע מדינה שבזכות הענוה של שרה, זכתה אסתר למלך על מאה עשרים ושבע מדינה. כי אדם זוכה למלך רק על ידי השפלות, כמה שיותר משפילים אותו, ככה הוא יזכה יותר למלכות! העבודה של האדם, זה רק לעבור את כל ההשפלות את כל השפלויות, שמשפילים אותו מכל צד. (מסע אל השורשים).

בזמן חזקיה שָׁבָא עליהם סנחריב עם שני מלוארד שש מאות מליון חילים מרד בו חזקיה ושבגא שהיה גדול מחזקיה בתורה אומר: שאסור למרוד, וזה בדיוק היה הפנה, כי היה חזקיה המלך, הוא היה קודש קדשים! חזקיה היה מלדה קודש קדשים! חזקיה בחיים הוא לא פתח עין! כמו יותם, יותם לא שם כתר על הראש, מי שאומר יותם גמחלים עוונותיו! יותם זה שש עשרה - תם, שש עשרה שנים תם, אפילו יותם לא שם כתר על ראשו. רש"י אומר כזה ענוה ושפלות לא היה לשאול, לכן הוא לא היה יכול להיות מלך, כי לא היה לו ענוה. כי כל הגדלה שיש לבן אדם, זה רק שיזכה לענוה, לכן זה הירידות! לכן

קדושת הצדיקים

הצדיקים חיים וקיימים

ר' אלימלך מליזענסק - כ"א אדר

היום היארצייט של רבי אלימלך מליזענסק (כ"א אדר) לכבוד היארצייט אנחנו נגיד דברי תורה כי עכשיו נשפעים דברי תורה, הוא אחד מהשמונה זקנים הרבה אמר שאחד מהשמונה זקנים זה הנעם אלימלך שהוא זוכר את כריתת הטבור אולי הוא זוכר את הנפש רוח נשמה איך נכנסה הנפש איך נכנסה הרוח איך נכנסה הנשמה, אחד מהשמונה זקנים זה הנעם אלימלך, זה לא פשוט עכשיו זה היארצייט שלו, בטח עשרים אלף איש נסעו לציונו מי שעזר למישהו להגיע יש לו חלק, עכשיו כל שערי שחק פתוחים, כל הלולא של צדיקים השערים פתוחים, כל השערים פתוחים, ה' משפיע חדושים שלא היה מעולם, עכשיו זה גם פרשת פרה בדרך כלל זה יוצא במוצאי פרשת פרה היארצייט ככה זה היה גם שנה שעברה זה יוצא ביום שני בשנה כמו עכשיו זה מוצאי שבת פרה. (מסע אל השורשים).

מה זה מגדל עדר? משיח יבוא ממגדל עדר, מסביר הברית קהנת עולם מה זה מגדל עדר זה החבור של רחל ולאה, לכן מרדכי נקרא רב חסד פי על ידי רב חסד נהיה חבור של רחל ולא"ה (274) לכן זה מלך ער"ד (274) וישמע הכנעני מלך ערד (במדבר ל"ג מ) זה מלך עמלק, עמלק נקרא ערד פי הסתלקו הענני כבוד, מסביר רבי נתן בהלכות שלוחין ה' י"ז שברגע שחושבים שמשה נפטר שאהרן נפטר בא עליהם עמלק, כי אהרן לא נפטר ומשה לא נפטר, אהרן אתנו משה אתנו, הצדיקים הולכים אתנו, הצדיקים אתנו עשרים וארבע שעות הם לא עוזבים אותנו, הצדיקים לא עוזבים אותנו לשגיה אחת, הרבה אתנו עשרים וארבע שעות, הצדיקים לא עוזב אותנו שגיה אחת.

מילתא דבר יהותא

- 1: יהודי חילוני צעק על חרדי שהוא 'פרזיט...!
אומר לו החרדי בחיך: אתה יודע מי עשה לך ברית מילה? חרדי. מי עשה לך בר מצוה? חרדי. מי חיתן אותך? חרדי. ואתה יודע מי יקבור אותך... אז תן קצת כבוד...
♦ ♦ ♦
- 2: למה קוראים את עשרת בני המן במגילה בנשימה אחת? בכדי שבג"ץ לא יספיק לערער...
♦ ♦ ♦
- 3: פעם יהודי וערבי שהיו ידידים הלכו ביחד ברחוב. פתאום הם מצאו תרנגול. הערבי אמר: "זה שלי". היהודי אמר: "זה שלי". הם רבו כמה דקות, עד שהחליטו: שמי שיתן לשוני את הבעיטה הכי חזקה, הוא זה שיקבל את התרנגול. היהודי אמר: "אני ראשון". ובלי לחכות לתשובה הלך שני מטר, ואז בריצה, נתן לערבי בעיטה ממש רצינית. הערבי היה שבוע בבית חולים. אחרי שבוע אמר הערבי: "עכשו אני נתן בעיטה". אומר לו היהודי: "לא צריך. קח את התרנגול. זהו".
♦ ♦ ♦
- 4: היום גליתי שמשרד החוץ + משרד הפנים = משרד החוצפנים!
♦ ♦ ♦
- 5: מה אתה עושה בחיים? סוחר באיברים. מה?? אין לך לב?? -מגיע ביום חמישי... כרגע אין...
♦ ♦ ♦
- 6: תופעה מוזרה! כשעוסקים במדיבה, הם מאבדים זיכרון – למה מי אמר? למה מה קרה?
♦ ♦ ♦
- 7: מחקרים חדשים קובעים! ששלושת השמות הכי נפוצים של גברים הם: 'מאמי', 'תקום', 'בוא רגע'...
♦ ♦ ♦
- 8: מתארגן, בא לצאת מהבית. ידית של הדלת: בוא רגע נבדוק מה יש לך בכיס...
♦ ♦ ♦
- 9: לא סובל כששואלים אותי: "אתה בבית?" קודם תגיד מה אתה רוצה – אחר כך נראה איפה אני...
♦ ♦ ♦
- 10: בא נודה על האמת. מה שיותר מרגיז מלהיות תקוע בפקק – זה לראות את הרכבים בנתיב ממול נוסעים חלק...
♦ ♦ ♦

קדושת הצדיקים

הם מנצוצות של ממזרים כמו שכתוב בהיכל הברכה, יכול להיות גדולי הדור וזה מניצוץ של ממזרים, עזי פנים שבדור ממזרי דרבנן, נשמות של ממזרים, אם מדברים סרה על הצדיק אז הוא נהפך לממזר, אפלו שיהיה רב ראשי, שיהיה גדול הדור, אם יכולים לדבר על צדיקים סימן שהם נשמות של ממזרים. הוא אומר שכל השופטים וכל השוטרים זה כל אלה נשמות של ממזרים, איך אדם נהיה פתאום שוטר? כי זה נשמות של ממזרים. (מעלות הצדיקים).

מי שמדבר על הצדיק – הוא נשמה של ממזר

אז כאן כתוב (בסהנהדרין) צ"ט (ע"א) [שנאמר על צדיקים גמורים] "עין לא ראתה אלקים זולתך" (ישעיהו סד, ג) הגמרא אומרת (שם דף צח עמוד א) מתי יבוא המשיח? אז הרמב"ם מביא את זה באגרת תימן את הגמרא הזאת, ביום שיכלו כל השופטים מיישראל שיכלו כל השופטים וכל השוטרים, כי כל מה שהם נהיו שוטרים זה בגלל שהם נשמות של ממזרים, מובא כאן כי כל הרבנים הראשים כל מי שמדבר על הצדיק

המשך חינוך ילדים

אז כשלומדים עם הילדים, צריך שכל יום יום אחר, יותר חשוב מהסלמון, מהדגים, יותר חשוב מהכספים שמביאים [לפרנס את אנ"ש], יותר חשוב, שעה אחת יושבים עם הילד מספרים לו [את המעשים הכתובים בתורה. העניין] שהאבא גם לא מכיר את הספורים, האבא גם לא למד גמרא, זה לא עוזר, לא הפאות ולא הזקן. האבא צריך לדעת את הספורים. (מעלות הצדיקים).

לדעת את הספורים, איך אליעזר עף באויר, איך אברהם עף באויר, היה עוד אחד שמאבר (בראשית יד, ב). איפה כתוב על שמאבר? מי זה שמאבר, הוא למד אתך בחיזר? אתה לא יודע מי זה שמאבר, שמאבר היה מלך צבויים. בלע מלך סדום, ושמאבר מלך צבויים, אז שמאבר היה לו אבר, [הוא] אמר שם שהוא היה עף באויר. היה לו כנף כזה שאתו הוא עף באויר, איזה גלשן כזה.

היציאה לדלים

לשבת עם הילדים ולספר להם סיפורים

כמה זה 'עשרת מונים' (בראשית לא, ז)?
אומר ר' ח'מא עשרת מונים, זה מאה, כפול מאה, כפול מאה, זה מליון, מליון פעמים! הוא אומר אני יעשה פה מגן דוד, כאן, ביד ימין, אחרי זה מגן דוד כאן, אחרי זה כוכב עם חמשה צלעות, שמונה צלעות, מליון פעם הוא שנה לו את התנאים, מליון פעם, כל זה ללמד עם הילדים. רבי ח'מא אומר במדרש תנחומא, לשבת עם הילדים, את כל הילדים אפשר לקחת, מגיל חמש עד גיל שתים עשרה, זה אותם הספורים, אחרי זה כבר תתחיל ללמד משניות, [בגיל] שלש עשרה תלמד גמרא, בחורים מגיל שלשים ומעלה צריכים ללמד קצות החשן, ח'ב'ים. סתם מתבטלים פה, סתם המחין מתנגנים, אחרי זה, בסוף יהיה פה חבורת פושעים שובו בנים פיניקלפוינגט. [מרזו לענין שביאר בשיעורים על פי דברי הגלגולי נשמות] שתלמידי האמורא אביי היו גלגולים של בני בנימין שחטאו בפלגוש בגבעה על אף שבגלגול זה היו צדיקים מופלגים. |1|

את הדרך, והוא הצליח לברח, עשו את זה - הוא פרץ את המחסום, כושים, עשו ל'מחסום, הוא הצליח לפרץ את המחסום. ואחד גנבו לו מליון דולר, בח'ים' הוא לא נתן 'אפלו' לאגורה אחת צדקה. אנשים לא יודעים, נותנים צדקה, אז אתה נותן מאה דולר צדקה, אתה מקבל מליון! [ואותו אחד שלא נתן צדקה] גנב לו מליון דולר, אחד שהיינו אצלו בהררא, אני מפיר אותו, אני 'כיר' ל'כם' אותו, הוא יהודי מאד חמוד, מאד לבבי, ומאד חברה'מן, ומליון דולר גנב לו, ידעו שעכשו הוא יוצא מהבורסה עם התיק, במשרד שלו ידעו כמה כסף יש לו בתיק, הם נתנו לו לסוע פכה איזה 'קילומטר, חסמו אותו, הוציאו אקדחים, תביא את כל מה שיש לך בתיק. לא ה'ה' לו בררה, בשתף ידו, השתף מת, זה שישב ל'דו, ויריגם בו! אבל זה לא פגע; זה ה'ה' הנס שלו, בזכות שהוא מקרב לשו'בו ב'נים, 'אבל את הכסף לקחו לו.

עכשו הוא נמצא ב'יהונסבורג, הוא הביא, כל מיני דברים בחצי דולר, והוא מוכר את זה בעשר, קונה בסנט אחד, מוכר את זה בעשרים דולר, הוא יכול להרויח פי מאתיים, תוך יום אחד אתה נהיה עשיר, ה'ה' פה אולימפיאדה, לפני עשר שנים יהיה אולימפיאדה, אז שבע שנים, 'חמש' שנים, אז אחד 'אמרתי לו תמכר דגלים, דגלים פכה. מכר שני מליון דגלים, הוא קנה את זה בסנט, מכר את זה בדולר. עכשו עושים את זה 'סנט, יש סרט נע, נותן לה'צה ויוצא דגל 'הוא' קנה מליון דגלים, כל אחד בסנט, מאה סנט זה יוצא דולר; אז זה עשירים אלף דולר, הוא ה'רויח' שני מליון, כלומר הוא הפסיד עשרים אלף דולר, על שני מליון, אז הוא זכה למליון תשע מאות-שמונים אלף.

אז פה יהונסבורג, מי שידע לעשות עסקים, יכול להיחזק המליונר הכי גדול-לא סתם, אבל רק [כ] שלומדים 'תורה. אם אדם לא לומד תורה, אז השכל מתנון, הוא לא יכול לעשות עסקים; שום דבר לא.

המשך בעמוד קדושת הצדיק <

1 פה שודדים בורסות, פה ב'יהונסבורג כל דקה יש שד; כל דקה יש פה שד; וכל שתי-דקות רצח, אז אדם נוסע, עוצרים אותו [ושודדים אותו. הוא] עצרו אותו, חוסמים לו

קדושת הבית

היתה לה עלית נשמה.

אז לאשה יכולה להיות כל לילה עלית נשמה, הנשים של פעם היו כלם נביאות, "נפת תטפנה שפתותיך כלה" כל אשה היתה נביאה, יעל היתה נביאה, דבורה היתה נביאה, יום אחד באה אשה משוגעת (- דבורה הנביאה) ואומרת בואו נעשה מלחמה עם רוסיה, סיסרא זה אותיות רוסיה, יש לך טנקים? מיגים? לא, יש לך משהו? "מגן אם יראה ורמח בארבעים אלף בישראל" (שופטים ה, ח), אין מגן, אין רמח, אין קשת, אין חץ, איך עושים מלחמה בלי קשת וחץ. (מעלות הצדיקים).

פעם כל הנשים היו נביאות

אם רואים זבוב סימן שאין שלום בית, כל זבוב שמוצאים זה סימן שאין שלום בית, אסור שיהיה זבוב בבית, אפלו שיש אשפה מסביב אסור שיהיה זבוב בבית, על אלישע היא ראתה שאין קרי ואין זבוב, אז מה יש, אולי הוא חולה, אולי הוא זקן, אולי הוא בגיל מאה, אדם בגיל מאה אין לו קרי, אלא היא - השונמית הריחה ריח גן עדן מהסדינים, אז שואל הפרי צדיק איך היא הריחה ריח גן עדן? (- כלומר איך ידע שריח זה הוא ריח גן עדן) פשוט כי גם היא היתה בגן עדן, כל לילה

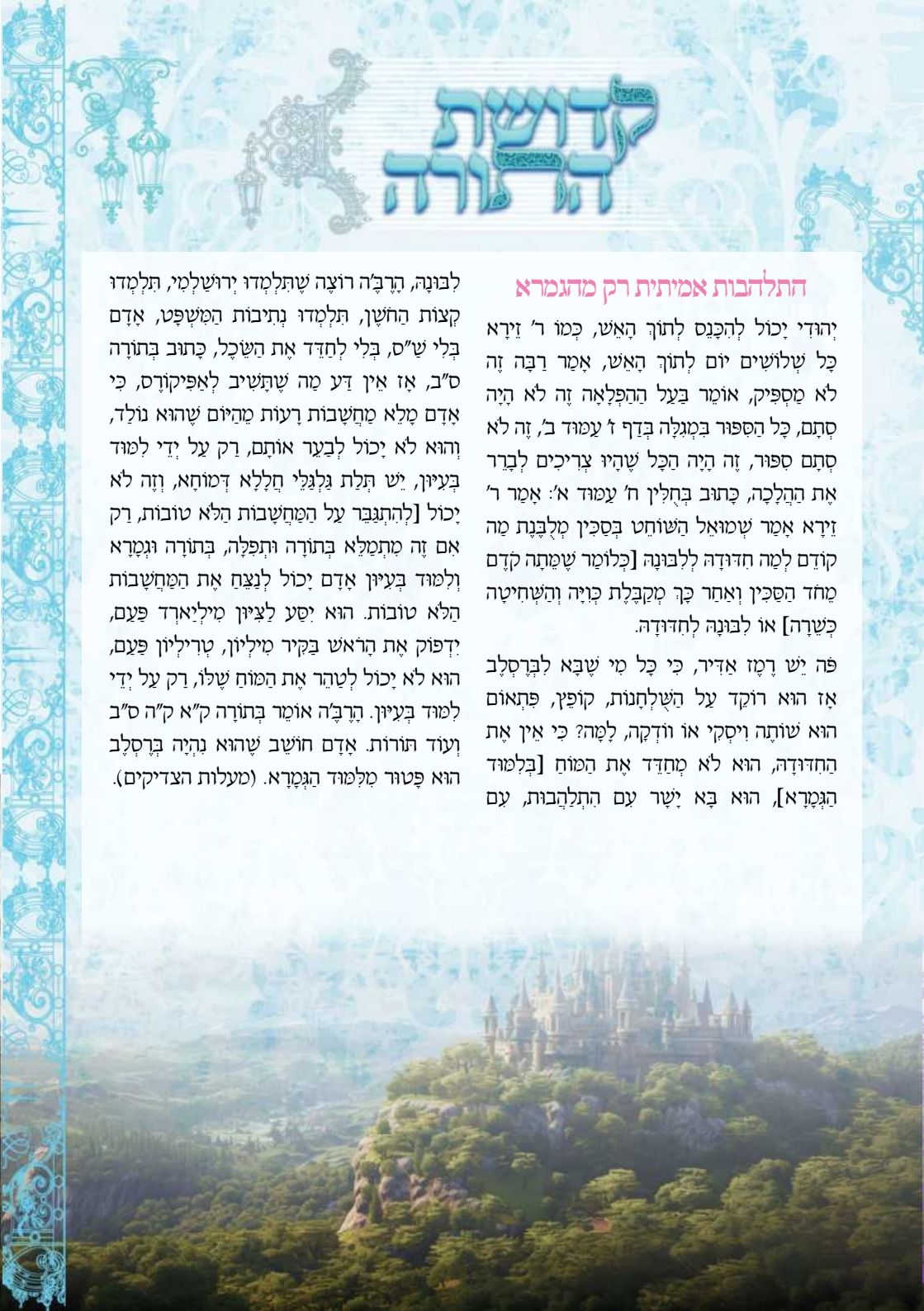
קדושת ההגמרה

לבונה, הרב'ה רוצה שתלמדו ירושלמי, תלמדו קצות החשן, תלמדו נתיבות המשפט, אדם בלי ש"ס, בלי לחדד את השכל, כתוב בתורה ס"ב, אז אין דע מה שתשיב לאפיקודם, כי אדם מלא מחשבות רעות מהיום שהוא נולד, והוא לא יכול לבער אותם, רק על ידי למוד בעיין, יש תלת גלגלי חללא דמוחא, וזה לא יכול [להתגבר על המחשבות הלא טובות, רק אם זה מתמלא בתורה ותפלה, בתורה וגמרא ולמוד בעיין אדם יכול לגצח את המחשבות הלא טובות. הוא יסע לציון מיליארך פעם, ידפוק את הראש בקיר מיליון, טריליון פעם, הוא לא יכול לטהר את המוח שלו, רק על ידי למוד בעיין. הרב'ה אומר בתורה ק"א ק"ה ס"ב ועוד תורות. אדם חושב שהוא נהיה ברסלב והוא פטור מלמוד הגמרא. (מעלות הצדיקים).

התלהבות אמיתית רק מהגמרא

יהודי יכול להכנס לתוך האש, כמו ר' זירא כל שלושים יום לתוך האש, אומר רבה זה לא מספיק, אומר בעל ההפלאה זה לא היה סתם, כל הספור במגלה בדרך ז' עמוד ב, זה לא סתם ספור, זה היה הכל שהיו צריכים לברר את ההלכה, כתוב בחלין ח' עמוד א': אומר ר' זירא אומר שמואל השוחט בסכין מלבנת מה קודם למה חדודה לבונה [כלומר שמתה קדם מחד הסכין ואחר כך מקבלת כויה והשחיטה כשרה] או לבונה לחדודה.

פה יש רמז אדיר, כי כל מי שבא לברסלב אז הוא רוקד על השלחנות, קופץ, פתאום הוא שותה ויסקי או וודקה, למה? כי אין את החדודה, הוא לא מחדד את המוח [בלמוד הגמרא], הוא בא ישר עם התלהבות, עם

קדושת המידות

להודרו במקוה ביותר

שניות וההתפשטות זה שתי שניות והמקוה זה – וגומרים את כל הסיפור בשתי דקות לא צריך יותר, הוא אומר אני על רגל אחת שאני מתלבש אני עומד על רגל אחת, כל זה גמרא בחולין, הרי אתם לא לומדים חולין נכון? אז אתם לא יודעים שצריכים לעמוד על רגל אחת, שיוצאים מהמקוה צריך על רגל אחת לעמוד ולהתלבש שעומדים על רגל אחת ולעשות את זה בכמה שניות, פתאום מתיישבים ונחים ונושמים, על רגל אחת בגיל שמונים, עד גיל שמונים זה נקרא ילדים, הילדים אומרים לו תגיד עקרבים, מי זה הילדים? זה לא ילדים בגן ילדים, מדברים על אנשים בגיל שמונים ראשי ישיבות אז בדרך כלל זקנים נקראים ילדים. (שעור מתשפ"ב).

אדם עד גיל שמונים נקרא ילד. עד גיל שמונים, הוא צריך לדעת לעמוד על רגל אחת שאדם יוצא מהמקוה, הוא צריך לעמוד על רגל אחת, ולהתלבש על רגל אחת. כמו שכתוב בגמרא חולין כ"ד עמוד ב' שרבי חנינא אמר אני כבר בגיל שמונים ואני עומד על רגל אחת. מקוה זה לא סאונה עכשיו יושבים במקוה, סאונה ועכשיו עושים שם מרחצאות ומתרחצים ומתענגים, טובלים וזהו, הבית ישראל אמר – מה זה מקוה? – תוך שתי שניות מורידים את הבגדים ותוך שתי שניות מלבישים את הבגדים, הבעיה איך לצאת מהמקוה כי יש המון אנשים אז זה לוקח שתי דקות לא לדחוף אנשים, אבל ההתלבשות עצמה זה עשרים

♦ דבקות בה ♦

הפורים זה האור הכי גדול מכל האורות.

רואים שיש רק ה' אין עוד,
חוץ מה' לא נמצא כלום!
חוץ מה'.

כל מה שאדם חושב שיש חוץ מה'-

זה נקרא כפירה!

כמו אדל הבת של הבעל שם טוב,

שקשרו אותה עם חבלים וכבר
חדדו את הסכינים,

ועשו מדורה לבשל אותה.

אבל אדלה-

לא היה איכפת לה כלום.

שיקשרו אותה,

שיבשלו אותה,

שיצלו אותה,

מה איכפת לה.

מה זה נוגע לה-

יש ה' בעולם!

יש ה'!

אני רק רוצה את הרצון שלך,

מה שאתה רוצה תעשה ממני,

מה זה איכפת לי,

זה לא ענין שלי בכלל!

♦ לימוד רמב"ם ♦

כל אחד צריך ללמוד רמב"ם.

חמשה פרקים ביום.

ואז אפשר לגמור את זה בשנה.

הרבה אומר:

שהלכה כמו הרמב"ם.

הלכה בכל דבר כמו

הרמב"ם.

ולעיתיד לבוא,

יפסקו הלכה כמו הרמב"ם.

כולם צריכים להיות בקיאים
ברמב"ם.

זה פשוט.

זה נכתב לילדים בגיל שלש.

הרמב"ם,

לא היה לו שום ספר,

והוא ידע כבר את כל הש"ס.

היה הכל מונח אצלו כמו

במגירה,

כמו בתיבות,

כמו באנציקלופדיה שמסודר

לפי ערכים,

הכל היה כבר מסודר אצלו.

צריכים לדעת את כל הרמב"ם.

להתחיל דוקא משופטים,

זה הכי קל.

הלכות מלכים,

זה דברים פשוטים!

אמא אמרה לסיים את המשלוחי מנות לפני פסח...

